І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 141. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 4-го СЕРПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 4, 1972 No. 141. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Четвер, 3 серпня 1972

ПРЕДСТАВНИКИ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ЗСА В АЛЬЖИРІ сподіваються, що уряд Альжиру поверне летунській компанії Дельта Ейр Лайнс сконфіскований у трьох повітряних піратів окуп в сумі одного мільйона долярів, що його привезли вони з собою до Альжиру, захопивши в понеділок 31 липня у ЗСА пасажирський літак названої компанії. Представники ЗСА в Альжирі добиваються не тільки звороту сконфіскованих грошей, але також видачі трьох повітряних піратів, як спричинників викрадення літака.

ГОЛОВНИМ ОСЕРЕДКОМ ПЛЯНУВАННЯ бразилійської внутрішньої і зовнішньої політики є Військова Академія Бразилії, або як її визначають Найвища Школа Війни. Протягом останніх десяти років усі державні справи вирішуються в мурах цієї академії, що її вихованцями й випускниками є офіцери й цивільні люди середнього віку. Звідси виходили також провідники мілітарних режимів, у тому числі й теперішній президент Бразилії ген. Еміліо Г. Медічі й більшість членів його уряду.

ЗАРОБІТНІ ПЛАТНІ УРЯДОВИХ СЛУЖБОВЦІВ, тобто осіб зайнятих у федеральних, стейтових і місцевих установах ЗСА, збільшилися протягом 1960-их років на 88 відсотків, згідно з дослідженням однієї із приватних аґенцій. На цей зріст вплинуло з одного боку збільшення членства в їхніх професійних спілках, а, з другого, — все більша непримиренність цих службовців в їхніх домаганнях щодо винагороди. Загальна сума платень цих службовців дійшла в 1970 році до суми 110 більйонів долярів, яка становить тепер найбільшу позицію у федеральних видатках.

АСИСТЕНТ СЕКРЕТАРЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ЗСА Голліс М. Дол, виступаючи перед однією з палатних підкомісій, заявив, що у ЗСА треба сподіватися вже восени цього року дуже дошкульного браку бензини (газоліни), як також труднощів з багатьма іншими родами енергії. Він ствердив, що ціни на газоліну збільшилися протягом чотирьох останніх місяців на 6 відсотків на схід від Скелястих гір і на 10 відсотків у західніх стейтах.

ПОКЛИКАНІ ПРОКУРАТОРОМ НА СВІДКІВ у процесі Артура Г. Бремера, атентатника на губернатора Воллеса, психіятри заперечили твердження оборонців Бремера про його нібито психіятричну хворобу в день виконування атентату і ствердили, що він в цьому дні, тобто 15 травня ц. р. був цілком здоровою психічно людиною. Відбувається суд над Бремером у стейтовому суді в Аппер Марлборо в Мериленді.

ФРАНЦІЯ ПЕРЕВЕЛА наприкінці минулого тижня третій експериментальний атомовий вибух за 800 миль на південний схід від островів Таґіті. Припускають, що тим вибухом закінчено цьогорічні атомові експерименти Франції. Покищо не появилось в цій справі ніяке офіційне повідомлення, що його обіцяло було дати французьке військове міністерство. Різні держави з обширу Океанії і південної частини Тихого океану запротестували були проти тих французьких експериментів, але без успіху.

ВЕЛИКИЙ РОЗГОЛОС У ФРАНЦІЇ ЗДОБУЛА справа вбивства 15-тирічної дівчини Бриґіти Девевр в одному містечку у французькій Фляндрії. Як запідозрілого у тому вбивстві арештували були місцевого багатія-нотаря П'єра Леруа, але швидко звільнили. Суддю, який наказав був арештування Леруа, також звільнили. Паризька преса гостро критикує правосуддя у Франції, в якому упривілейованими є багатії. Справа стала предметом парляментарної інтерпеляції.

З ПЕКІНУ ВІДЛЕТІВ до Перу й Чіле у Південній Америці й до Канади комунокитайський міністер торгівлі Паї Гшіянг - куо, який відкриє у Торонто китайський павільйон на тамошній державній виставці. Названий китайський міністер конферуватиме у всіх трьох державах американського континенту про тісніші торговельні взаємини.

В ЯПОНІЇ РІШИЛИ збудувати першу сталеварню з атомовим погоном. Вона повинна бути готова у 1979 р. Призначено 25 мільйонів долярів на здійснення того проєкту. Це була б перша у світі сталеварня, яка не занечищувала б повітря димом своїх коминів.

Помер св. П. Іван Яворський-Ґолдич, заслужений діяч-піонер

Св. п. Іван Яворський - Ґолдич

Фініковіл, Па. Минулого тижня, в якому „Свобода" не появлялася, наспіла сумна вістка, що 24-го липня тут помер на 80-му році життя один із найбільш заслужених наших діячів - піонерів св. п. Іван Яворський-Ґолдич. Покійний народився в Самбірщині в Західній Україні і до Америки приїхав молодим юнаком уже перед першою світовою війною. В роках 1912 - 13 був організатором - основником 321-го Відділу Українського Народного Союзу, в якому виконував різні відповідальні функції аж до своєї смерти, бувши тоді предсідником Відділу. Крім цього Відділу, допоміг в організації цілого ряду інших. У признанні його заслуг, був кількакратно обраний делеґатом на конвенції УНСоюзу. Крім своєї праці в УНСоюзі, був найбільш активний у своїй громаді та парафії. Від 1927 року був членом - основником місцевої української католицької парафії. Від 1933 року аж до свого відходу на емеритуру на коротко перед своєю смертю був власником таверни. До його багатьох громадських чеснот і заслуг належала його жертвенність. Сьогодні між нами є багато громадян, колишніх скитальців, яким він допоміг після другої світової війни приїхати та влаштувати собі нове життя в Америці. Осиротив дружину, сина Йосифа, дві дочки — одна замужна за д-ра Павла Філіпса в Моррісвілі а друга за командира Американської Морської Піхоти, Юрія Йоґана, як також 3-ох братів та двох внуків. Похорон відбувся в суботу 29 липня з місцевої української католицької церкви.

Демократичний Комітет найменує кандидата на віце-президента в найближчий вівторок

Вашингтон. — Пані Джін Вествуд, голова Крайового Комітету Демократичної партії, заповіла тут в середу, 2-го серпня, що цей Комітет, поширений тепер до 303 членів, збереться на наради в найближчий вівторок, 8-го серпня, щоб найменувати нового демократичного кандидата на віце-президента після того, як сенатор Томас Іґелтон з Мізурі зрікся тієї кандидатури з уваги на його минулу нервову недугу. Пані Вествуд заявила, що Комітет „мабуть" вибере того кандидата, що його рекомендуватиме сен. Джордж МекҐоверн, кандидат на президента. МекҐоверн і його штаб тим часом обмірковують різні кандидатури на пост віце-президента. З поінформованих джерел подають, що перше місце між цими новими кандидатами на кандидата займає сенатор Едмунд Москі, який вже був демократичним кандидатом на віце-президента в 1968-му році, а цього року намагався здобути демократичну номінацію на кандидата на президента. Між можливими кандидатами МекҐоверна на віце-президента називається також сенатора Гюберта Гомфрі, попереднього демократичного віце-президента й опісля також кандидата на президента. Поважним кандидатом МекҐоверна на опорожнений пост кандидата на віце-президента є також Лорен О'Браєн, попередній голова Крайового Комітету Демократичної партії та близький приятель сенатора МекҐоверна. У столиці не виключають, що МекҐоверн рішиться на одного з цих кандидатів та проголосить його вже навіть в найближчих годинах.

Джон Коннелі створить організацію „Демократи за Ніксона"

Вашинґтон. — Колишній губернатор Тексасу й колишній секретар скарбу в Уряді през. Ніксона, Джон М. Коннелі, демократ, складе й очолить організацію „Демократи за Ніксона" — твердить звичайно добре поінформований тижневий журнал „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 7 серпня ц. р. Журнал покликається на заяву Коннелі, яку той склав після свого повороту з дипломатичної місії на Далекому Сході, яку відбув в доручення Ніксона, і на відповіді Коннелі на телевізійному показі „Зустріч із пресою" з 23 липня ц. р. За тими заявами, Джон Коннелі активно виступатиме у передвиборчій кампанії за президента Ніксона, проте відкинув підозру журналіста, наче б йому залежало на тому, щоб обидві Палати Конгресу стали республіканськими. Тому він обмежить свою ролю виключно до сприяння кандидатурі Ричарда Ніксона на президента, а не братиме участи у виборах губернаторів, конґресменів та сенаторів. Джон Коннелі виразно заперечив також, наче б він мав перейти з Демократичної до Республіканської партії. Мовляв, коли він не підтримує демократичного кандидата на президента Джорджа МекҐоверна, то тому, що власне Джордж МекҐоверн „не є Демократичною партією" і що „він і його однодумці не турбуються Демократичною партією" та „сприяють і д е ологічному курсові несумісному з тією партією".

Успішний літній курс Українознавства у Вінніпеґу

Вінніпеґ. (С.Д.) — Заповіджений курс українсь к о ї мови й літератури в Манітобському університеті в місяцях липні й серпні ц. р. знайшов широкий відгомін серед молоді Вінніпеґу й цілої Канади. На курс вписалося 20 учасників, в тому деякі вчителі середніх шкіл, що хотіли б підвищити свої кваліфікації в навчанні української мови в часі шкільного року. На курсі, що його веде проф. Яр. Рудницький, проробляється систематично українську граматику й правопис, дискутують с я методи навчання мови, ведуться практичні вправи в мовній ляборатор ії Манітобського університету. З метою вдосконалення звукозаписів, які вживаються не тільки в Манітобському, але й в інших університетах Канади, зорганізовано окремий комітет, що провірив усі дотеперішні звукозаписні ленти й приготовив нові. Крім голови, проф. Я. Рудницького в склад комітету входять: лектори С. Погорілий і И. Петах та асистент М. Орищук. Комітет має закінчити свою працю в серпні.

Як уже повідомлялося в пресі, Манітобський університет дає можливість студіювати українознавство в часі академічного року для двох ступенів: бакалявреату й маґістерії.

Сенат рекомендує відкликання військ з В'єтнаму після звільнення полонених

Вашингтон. — Сенат прийняв у минулу середу 2-го серпня додаток до закону про призначення 20,500.000.-000 дол. на нову зброю і досліди над нею, в якому поручає відкликання з В'єтнаму всіх збройних сил за чотири місяці, якщо комуністи звільнять всіх американських полонених. Ця ухвала перейшла 49 голосами проти 47. Ту поправку зголосив республіканський сенатор з Мессачузетсу, одинокий мурин в Сенаті, Едвард Брук, всупереч настанові Білого Дому, який вважає, що в теперішньому часі, коли йдуть різні закулісові заходи щодо замирення у В'єтнамі, не слід в'язати рук Урядові подібними постановами, які утруднюють позицію Уряду в переговорах з в'єтнамськими комуністами. На другий тиждень Сенат буде нараджуватись над кількома подібними додатками до закону про допомогу закордонові. Можливо, що у спільних нарадах Комісій Сенату й Палати репрезентантів резолюція щодо відкликання військ з В'єтнаму буде злагіднена й пов'язана з проголошенням у В'єтнамі воєнного перемир'я, але загально вважають, що контрольований демократами Конґрес, рахуючись з загальними антивоєнними настроями у суспільстві та маючи на оці президентські вибори, таки прийме якусь противоєнну резолюцію.

Єгипет і Лібія рішили змагати до державно-політичної єдности

Каїро. — Після трьох днів безперервних нарад єгипетських і лібійських лідерів у Тобруку і Бенгазі в Лібії, проголошено комунікат у 6-ох ядерних точках, в яких ствердженo, що Арабська Республіка Єгипту й Арабська Республіка Лібії рішили перевести „повну єдність по змозі якнайшвидше на можливо найсильнішій базі". Для цієї цілі буде створений „з'єднаний політичний провід", який виготовить плятформу повної державної унії та покличе до життя Комісії для справ конституційних, політичних орґанізацій, оборони і крайової безпеки, економічних, правних і судових, фінансових і адміністраційних, виховних, культурних і інформаційних. Повне з'єднання має наступити до 1 вересня 1973 року й тоді відбудеться в обох тих країнах плебісцит для затвердження переведеної унії. Однак, за твердженням коментаторів, схвалення принципу щодо з'єднання Єгипту і Лібії ще не пересуджує його практичної реалізації. Єгипет і Сирія вже з'єднались були у 1958 р. і тоді-то Єгипет прийняв назву Об'єднаної Арабської Республіки, але та унія швидко розлетілась. Коментатори вважають, що єгипетський президент Анвар Садат і його найближчі співробітники не захочуть обмеження суверенних прав Єгипту, особливо щодо миру - війни з Ізраїлем. Тому власне відкладено справу на рік, в якому „може різне статися". Одиноким практичним негайним вислідком тих нарад є зрівнання єгипетських і лібійських громадян, які зможуть вільно подорожувати між обома країнами й у будь - котрій з них отримувати працю.

Франція посередничатиме у справі замирення між Ізраїлем і арабами

Париж. — До Парижу прибуде в наступному тижні єгипетський міністер закордонних справ Мурад Халеб і той його приїзд пов'язують із готовістю Франції перейняти на себе ролю посередника у замиренні між Ізраїлем та арабами. Совєтський Союз і Америка — мовляв — не можуть з успіхом виконувати посередницьку місію, бо кожна з тих двох держав активно підтримує одну з сторін, Ізраїль або арабів, і тому вони ані не є безсторонні ані не втішаються повним довір'ям на Близькому Сході. Зате Франція може виступати, як речник з'єднаної Західньої Европи з її небавком вже 10-тичленною Европейською Економічною С п і л ьнотою, наймогутнішим у світі економічним бльоком. Тому, що західньо - европейські держави потребують арабської нафти та найближче заціkавлені середземно - морським обширом, то вони можуть виконувати деякий натиск на Ізраїль. До того ж тепер настав пригожий момент для такого мирного посередництва у зв'язку з відкликанням Москвою — на вимогу Єгипту — свого війська з Єгипту. Тому Москва не може тепер брати активної участи у заходах за мир на Близькому Сході, а Америка також не може в таких заходах анґажуватись з уваги на недалекі президентські вибори.

В листі до кремлівського керівництва група українців порівнює сучасну ситуацію в Україні до сталінського терору 1930-их років

Ню Йорк. — Згідно із повідомленням, надрукованим в одержаному тут 25-му числі видаваної в СССР підпільної „Хроніки поточних подій", датованому днем 20 травня 1972 р., до очолюваного акад. А. Сахаровим „Комітету прав людини" у Москві надіслано звернення від групи непідписаних українців з Української ССР. Одержане цим комітетом письмо — це копія звернення тієї групи до Верховних Совєтів СССР й УССР, надісланого водночас редакціям московської газети „Известия" і київської „Літературної України". Нав'язуючи до арештів діячів української культури, автори звернення пишуть:

„Десятиріччя сталінської сваволі, що її відтак скромно названо „культом особи", ще далеко не вивчене. Воно багато складніше як культ будь - якої одиниці, а якщо йдеться про його результати, то культ особи треба порівнювати з таким нещастям як те, що його принесла Совєтському Союзові друга світова війна. Це важлива соціяльна чума, що породила терор, підзорливість, доноси, маси концтаборів для мільйонів невинних людей. Вона привела народ до глибокого морального розбещення, до психологічного шоку такого болючого як важка недуга. В 1930-і роки та недуга почалась від надмірного зростання ролі органів державної безпеки, від їхнього надуживання їхніх повновластей і виходу з-під контролі держави. НКВД перетворився в „державу в державі", він створив цілу механіку вбивств, він міг зганьбити і знищити будь-яку людину в країні... Зміна клімату громадського життя в СССР в такому напрямі — це тривожний симптом. Такі явища як уведення радянських військ в Чехо - Словаччину, таємне вето на праці, що розкривають сталінську сваволю, й навіть на матеріяли 20-го з'їзду КПСС, нагінка на Олександра Солженіцина, безперервні пригадки про загострення ідеологічної боротьби — усе те викликає глибоке занепокоєння, як тенденція, що може привести до нового 1937 року... Придушення національної свідомости, численні арешти видатних представників української інтеліґенції, погрози, шантаж, переслідування і безперервні масові обшуки — усе це грізно нагадує, що 1937 рік почався в 1933 році, що він почався репресіями проти діячів національних культур. В цьому заключається наша перестoрога..."

Автори з України закінчують так їхнє письмо: „Окремо ми хочемо висловити міркування, що примушують нас подати наші прізвища тільки Комітетові Прав Людини в СССР... Ми беремо на себе відповідальність за достовірність і н ф ормацій, що містяться у цьому зверненні. Ми гидуємо анонімністю. Але становище таке, що на будь-які вияви громадської активности органи КҐБ відповідають неґативними репресіями. А в сучасний момент ми не вважаємо доцільним мати до діла з безособовим і б е з відповідальним Комітетом державної безпеки, що неухильно перетворюється в реальну загрозу для суспільства. Ми були б готові відверто назвати наші прізвища і взяти участь в публічному розгляді нашого письма, якщо б існувала хоч би найменша надія на те, що він буде в цілому опублікований. Група радянських громадян. Україна. Травень 1972 р."

Четверо українців, в тому двоє із Канади, провели голодівку в канадійській амбасаді в Москві

Москва. — Згідно з повідомленням московського кореспондента щоденника „Ню Йорк Таймс" в середу 2 серпня ц.р. закінчили свою протестну голодівку, започатковану у понеділок 31 липня ц.р. ранком у приміщеннях канадійської амбасади у Москві, четверо українців — в тому двоє народжених у Канаді, — разом із своїми подругами, із якими вони одружилися вже в Совєтському Союзі. Провели вони свою голодівку, щоб таким чином запротестувати проти рішення совєтської влади, що ним їм і їхнім подругам і дітям відмовлено на виїзд із Совєтського Союзу. Припинили ці українці свій протест на вимогу службовців канадійської амбасади, щоб вони покинули будинок амбасади. Справа цього протесту знайшла широкий відгомін у світовій і в американській пресі. Про факт цієї голодівки появилися повідомлення Ройтера й інших пресових аґенцій у багатьох американських газетах, між ними у щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 2 і 3 серпня ц.р. Ширше була насвітлена справа голодуючих у повідомленні Ассошіейтед Пресс із Києва, надрукованім у газеті „Лонґ Айленд Пресс" з 19 липня ц.р.

Згідно з усіма цими повідомленнями провели голодівку поворотці з Канади — Євген Ленко разом із своєю дружиною Світланою, совєтською громадянкою, та Надія Демиденко разом із своїм чоловіком, совєтським громадянином Анатолієм. Євген Ленко і Надія Демиденко, народжені в Канаді, повернулися були шістнадцять років тому разом із своїми батьками під впливом совєтської пропаґанди до Совєтського Союзу, не зрікаючися свого канадійського громадянства. Після їхнього прибуття до СССР їм накинули совєтське громадянство. Перебуваючи в Українській ССР, вони одружилися і Ленки мають троє дітей, а Демиденки одну дитину. Євген Ленко і Надія Демиденко працювали початково, аж до 1970 року заповідачами в Київському радіо, але ж після того, як вони висловили своє бажання виїхати разом з родинами із Совєтського Союзу, їх позбавлено праці в радіостанції і відставлено на підрядну роботу бібліотечних помічників. Звільнили з праці цілком жінку Ленка і чоловіка Демиденкової. Ленко і Надія Демиденко мають ще свої канадійські пашпорти й одержали листа від канадійського прем'єра Трюдо із підтвердженням, що вони є канадійськими громадянами. Не зважаючи на це, совєтські власті трактують їх далі, як совєтських громадян і відмовляють їм права на виїзд.

ПОМЕР МИХАЙЛО ЛЕБЕДЬ

Мейпелвуд, Н.Дж. — У середу 2 серпня ц.р. тут помер на 51-ому році життя сл. п. Михайло Лебедь, член управи „Чорноморської Січі" і спортовий діяч, член Пластприяту і „Самопомочі". Народжений на Волині. Осиротив дружину Софію, доньку Мотрю і сина Ореста. Похорон відбудеться в суботу 5 серпня о год. 11-ій перед пол. в Бавнд Бруку, Н.Дж.

ЗАКЛИК УНС ДЛЯ ДОПОМОГИ ПОВОДЯНАМ МАЄ ШИРОКИЙ ВІДГОМІН

Одна з вулиць в долішній частині Вілкс-Беррі, в якій живе чимало українських родин, після гурагану і повені.

Джерзі Сиrі. — На іншому місці в цьому числі „Свободи" друкуємо одержаний з Головної Канцелярії Українського Народного Союзу перший список жертводавців, що відгукнулися на заклик Головного Екзекутивного Комітету та склали і надіслали свої пожертви на негайну допомогу сотням наших родин, що потерпіли від викликаної гураґаном Еґнес при кінці червня повені в деяких районах стейтів Пенсильвенія і Ню Йорк. Пані Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу, інформує, що пожертви на допомогу поводянам надходять кожного дня з усіх кінців Америки, а в супровідних листах до цих пожертв висловлюється багато щирого співчуття для тих, що ще недавно були щасливі і заможні, а тепер, після повені, не мають навіть даху над головою. Із зруйнованих повінню теренів, зокрема з Вілкс-Беррі та околиці в Пенсильвенії, секретарі Відділів УНСоюзу інформують про дальші пекучі потреби допомоги, в додатку до тієї, яку вони одержують від федерального і стейтового урядів. Деяким нашим громадянам, що втратили в повені свої хати, уряд уже доставив трейлери для тимчасових приміщень, але це справи не розв'язує на довшу мету. За кілька тижнів у тій околиці вже почнеться звичайна дя неї холодна пора року і якщо до того часу не подбається про відповідні приміщення для потерпілих, там може прийти до великої кризи. У самому Вілкс-Беррі ще на кожному кроці слідні великі спустошення від повені. Доми порозвалювані, крамниці закриті, немає звичайних там заробіткових зайнять, в деяких місцях появилися отари щурів, що могло б довести до різних епідемій, не зважаючи на всі наглі санітарні заходи. Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу — як уже інформовано — негайно виасиґнував зі своєї каси на допомогу потерпілим від повені десять тисяч долярів і опісля додано до тієї суми ще понад чотири тисячі долярів, крім тисячі долярів, що їх зібрано з пожертв. Рятункова акція продовжується, а недалекий вже прихід холодної пори року її принаглює. Пожертви на допомогу потерпілим приймає головний касир УНС пані Уляна Дячук в головній канцелярії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Потрібне поготівля

Наші пластунята - новаки мають свій власний привіт: Готуйсь! Велика шкода, що це „Готуйсь" не є не тільки привітом, але й основою самого життя і праці нашої громади. Сьогоднішній світ і наше життя в ньому сповнені безлічі всіляких викликів — особистих, родинних і суспільних, але ми ще найменше приготовані на те, щоб їх зустрічати.

Назвімо деякі приклади. З кінцем червня цього року навістив деякі околиці в стейтах Пенсильвенія і Ню Йорк, в яких живуть наші люди, нищівний гураґан Агнес, а викликана ним повінь дослівно сполоскала з лиця землі доробок багатьох, що опинилися без даху над головою та без найконечніших засобів щоденного прожитку. Очевидно, що федеральні, стейтові і місцеві власті дбають про те, щоб потерпілих забезпечити найконечнішим, але це аж ніяк не звільняє нас, як громаду подбати про це і з нашого боку. Правда, наші церкви і наші братські організації, зокрема Український Народний Союз негайно відгукнулись на нещастя, відгукнулись і поодинокі громадяни як це промовисто свідчить поданий на іншому місці перший список жертводавців на допомогу потерпілим. Але це ще далеке від того, що можна б назвати готовістю.

Інший приклад — нова хвиля арештів і засудів в Україні. Добру передбачливість виявив свого часу Український Народний Союз, створивши окремий Фонд Наглої Потреби та закумулювавши в ньому вже кількадесят тисяч долярів, щоб могти в потребі — як це сказано в резолюції в цій справі — прийти з допомогою на рятунок життя і волі українців. Саме з цього фонду УНСоюз на першу вістку про нові репресії в Україні виасиґнував п'ять тисяч долярів та негайно — як і у випадку повоДян — звернувся до свого членства із закликом до пожертв на оборону людських прав в Україні. Все ж таки все це можна вважати радше за „ад гок", без загального плянування на довшу і найдовшу мету.

Кажуть, що найбільшою мудрістю в політиці є спроможність передбачати. Ми сьогодні можемо багато дечого передбачити, можна передбачати альтернативи і до них відповідно приготовлятися, щоб нас — як це вже нераз бувало досі — „окраденими в огні" не будили.

Це наше потрібне поготівля в кожному випадку повинно б бути одним з предметів дбайливої уваги на найближчому Конгресі Американських Українців в жовтні цього року.

Молодь і вибори

Нема ніякого сумніву, що до переяоги демократичного кандидата на президента сенатора Джорджа МекҐоверна в його кампанії у правиборах та на самій партійній конвенції причинилась чи не у найбільшій мірі молодь: півмільйонова армія молодих добровільців - аґітаторів була стрижнем і головним мотором могутньої виборчої машини МекҐоверна. І коли пресові коментатори вичисляють, на кого покладає свої надії МекҐоверн, то вони на першому місці називають молодь.

Однак твердження, що вся американська молодь сприяє Демократичній партії і її президентському кандидатові, надто похапне й поверхове. Обидві партії заінтересовані у тому, щоб до листопадових виборів зареєструвалось якнайбільше управненої до голосування молоді у віці 18 до 24 років. Таких потенціяльних виборців може бути в цьому році коло 18 мільйонів. Демократи рахують, що з того кругло 13 мільйонів голосуватимуть на їхнього кандидата. А втім, республіканці твердять інакше. Демократичний виборчий комітет приготовляє 100.000 юнаків і дівчат, щоб вони від половини цього місяця повели кампанію за реєстрацію молоді. Тим часом республіканці повідомляють, що 125.000 молодих людей уже працюють для цієї самої цілі у 35-ох стейтах і що йде організування такої акції у решті 15 стейтів.

На конвенції Демократичної партії 23 відсотки делеґатів були нижче 30 років. На Республіканській конвенції, яка починається також у Маямі Біч 21 серпня ц. р., буде таких делеґатів тільки 10.7 відсотка. Щоб рекомпенсувати молодь, організатори тієї конвенції зарезервували 3.000 місць на ґалерії для високошкільної молоді. Тому, що республіканці розпоряджають більшими, як демократи, сумами на виборчі цілі, вони сподіваються використати ту перевагу власне на відтинку кампанії за приєднання молодих виборців. Таким чином цьогорічні президентські вибори в Америці втягають у свій вир мільйони молоді. Це явище позитивне. Воно повинно охопити якнайширші ряди й української молоді, байдуже по котрій партійній стороні. Головне тільки, щоб зацікавлення громадсько - політичними й державними справами не обмежувалось тільки до виборчого часу, а залишилось, як частина всіх заінтересувань молодих людей і щоб воно причинилось конструктивно до формування світогляду молодих громадян.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ . . .

ПОНАД ТИБРОМ МАНДРУЮЧИ І РОЗДУМУЮЧИ...

Над каламутний Тибр прийшла вістка з-над каламутного Потомаку, що там Найвищий Суд визнав кару смерти неконституційною. Цей суд не часто попадає на сторінки газет Вічного Міста — Риму. Але цим разом знайшлось для нього видне місце. Кара смерти — клясична проблема модерного карного права, а Італія — країна, яку звуть клясичною країною модерного карного права. Це тут від славного Чезаре Беккарія, який ще 1764 р. домагався знесення безсенсовної кари смерти, почався рух реформи карного права, висловлений потім у Добі Просвічення. Це тут, не менше славний Чезаре Льомброзо дав початок кримінології і кримінальній антропології своїми теоріями про типового чи „вродженого злочинця". А по першій світовій війні, це була Італія, що створила перший проєкт карного права, що відкидав клясичну теорію кари і пробував сперти суспільну реакцію на злочин на практичній ідеї суспільної оборони. То не диво, що Італія, як врештою і другі країни Европи, живо відгукнулась поглядами на рішення Американського Найвищого Суду. Але реакція йшла далеко не тільки по лінії кримінадістичних медитацій. Бо проблема смертної кари, її потреби і доцільности, вривається глибоко в проблематику цивілізації людства і ясно віддзеркалює його гуманістичні тенденції; вона універсальна, як універсальні проблеми етики й моралі і відчуття потреби хоронити спільноту перед злочинним нападом на неї. Немає сумніву, що цивілізаційний процес останніх століть йде в напрямку гуманізму, злагіднення жорстоких кар і обмеження або і відкинення смертної кари взагалі. В тому процесі йдуть два головні шляхи поруч себе або змагаються зі собою: шлях практичної доцільности кари і шлях справедливої заплати. Людство не готове ще стати виразно на один шлях і дати вираз тільки холодному розумові.

Але теж, здається, модерна людина не готова ще рішити в своїй совісті і на тлі своїх моральних засад, чи можна виправдати леґальне вбивство, чи можна позбавити людину Богом даного права на життя. Другої сторони, пересічній людині, з „серцем", з почуваннями й емоціями, трудно стати без емоції в обличчі жорстокого душогубства, може вбивства батька - матері; або цинічного, премедитованого вбивства для грабунку, і холодним розумом калькулювати, як забезпечитись перед душогубом на майбутнє в „гуманний" спосіб, без завдання болю чи іншої прикрости. Ще людині трудно визволитись від цього — може емоційного — почуття, що злочин мусить зустрітися з відповідною заплатою — карою, на яку злочинець „заслужив" і яка заспокоїть етичне „почуття справедливости" в народі.

Це, отже, не тільки розлам між розумом і серцем: це й розлам — сказати б — у самому серці; це канфлікт у сумлінні людини. Вчені, політики, правники й філософи стояли по оба боки барикад. Одні з них, від Беккарії аж до Нобелівського лавреата - письменника, екзистенціоналіста й гуманіста Камюса, з запалом поборювали кару смерти. Другі, а в тому такі філософи ідеалізму як Кант і Геґель, великий Гете і славний Бернард Шов, стояли за збереження кари смерти. В усіх були переконливі арґументи. Але теж законодавча практика здається не знайшла твердої розв'язки. Ось після другої світової війни — як звичайно після жорстоких воєн чи режимів — повіяв вітер гуманности по Европі: знесено кару смерти в по - фашистівській Італії (там вона діє тільки у випадку військової зради) і в по-гітлерівській Німеччині, Аденауер, у висліді голосування над новою конституцією, заявив був в 1949 р.: „кару смерти знесено". П'ятнадцять років пізніше той же державний муж і гуманіст заявився за привернення кари смерти в Німеччині, бо „розвиток ситуації вимагав цього". Ще перед тим Німецький Інститут Допитування перевів свого роду плебісцит у цій справі і ствердив, що велика більшість населення різних середовищ освіти, віку, професій і т. п. заявилась за привернення кари смерти. Канадійський парлямент у 1966 році відкинув значною більшістю внесення на знесення цієї кари. В Совєтському Союзі, очевидно, діє широко кара смерти. Бодай чотири рази уряд відхилював її, голосно рекламуючи „гуманність" режиму. Але кожний раз впродовж короткого часу — очевидно потихо й без розголосу — привертано кару смерти. Без неї Совєтський Союз не може існувати.

Тепер прийшлося Американському Найвищому Судові заявитись до проблеми кари смерти. Чотири — усі чорні — засуджені на смерть за вбивство згл. знасилування (усі жертви білі) — відкликались до Найвищого Суду. Їх основний арґумент: смерть — це „жорстока й незвичайна кара", а восьма поправка до Конституції це забороняє.

Ще в січні ц. р. процесові партії зустрілися на розправі перед Найвищим Судом і зразу було видно, що не йдеться про філософічне чи моральне виправдання кари смерти: справа йшла по лінії утилітарній. Від адвокатів засудженців, які виступали проти стейтів Каліфорнії, Тексасу та двічі Джорджії, ми чули, що кара смерти, особливо при судейському праві дискреції, дозволяє на расову дискримінацію, бо практика вчить, що обвинувачені чорні мають значно

(Закінчення на стор. 5-ій)

НА МІЖНАРОДНИХ СОЦІЯЛІСТИЧНИХ КОНФЕРЕНЦІЯХ

Відень. — У зв'язку з конгресом Соціялістичного Інтернаціоналу, що відбував свої наради 26 - 29 червня 1972 р., в Відні діяли дві соціялістичні конференції, на яких обговорено справи народів, що знаходяться під комуністичними режимами в Европі. Соціялістична Унія Центральної і Східньої Европи засідала 24 - 25 червня. До Соціялістичної Унії належать партії з 10 країн: Болгарія, Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Угорщина, Україна і Югославія.

На цій конференції обговорено такі теми: 1) Переговори між Сходом і Заходом; 2) Політичні прямування в СССР; 3) Ситуація в поодиноких країнах Сходу Европи. В роботі цієї конференції взяли участь делеґати Української Соціялістичної Партії (УСП) — проф. Панас Феденко і д-р Богдан Феденко.

В дискусіях по першій темі мав промову Панас Феденко. Він згадав „політичний трикутник" — Вашинґто - Москва - Пекін. Москва, — казав він, — боїться майбутньої сили комуністичного Китаю і, щоб мати вільну руку в Азії проти „жовтого брата", поспішає скликати міжнародну Конференцію Безпеки в Европі, щоб договорами з західніми сусідами СССР забезпечити свої кордони й впливи в Европі. Москва не збирається дати право самовизначення поневоленим народам, навпаки, вона намагається зміцнити свою імперію. Ватажки совєтської компартії найбільше бояться демократичних ідей, що ширяться під комуністичними режимами. Тому в 1968 році, коли в Чехо-Словаччині вирішено будувати „соціялізм з людяним обличчям", з ґарантією демократичних прав для громадян, Москва негайно збройною силою припинила відродження свободи в тій країні.

Поряд з цими воєнно-поліційними заходами для зміцнення своєї імперії, московські верховоди пробують творити в СССР новий „совєтський народ", примусовою русифікацією та колонізацією неросійських республік московським елементом: в Україні число людей російської національности збільшилося на 2 мільйони від 1959 до 1970 років. Промовець згадав, що проти колонізації і російського великодержавного шовінізму в неросійських республіках Совєтського Союзу шириться опозиція, особливо ж серед молодих, освічених комуністів: вони домагаються для своїх народів права жити вільно і незалежно. Комуністичний режим, накинутий Україні з Москви, тяжко карає цих ідейних людей.

Панас Феденко поставився критично до надії, що з поліпшенням матеріяльних умов населення в СССР там настане більша свобода для громадян: — За влади Хрущова, — казав він, — масам людности в СССР жилося гірше ніж тепер, але терористичний режим під командою Брежнєва став ще тяжчий. Делеґат УСП висловив надію на молоді опозиційні сили, що все голосніше виступають проти комуністичної диктатури в країнах совєтського бльоку. Він зазначив, що, поки тиранія панує в Москві, ніодна нація, прикована до Російської імперії, не може визволитися: вистачає згадати повстання на Угорщині 1956 року і визвольний рух чехів і словаків в році 1968.

Бруно Калнінш (Латвія) дав вичерпний огляд ситуації в СССР і зокрема згадав про опозиційні рухи в Україні за останні роки та про положення в трьох країнах Прибалтики — в Естонії, Латвії і Литві. Калнінш підкреслив факт, що комуністичній поліції не вдалося зліквідувати нелеґальних видань, які ширяться як „самвидав" в різних республіках СССР. Доповідач звернув увагу на позицію редакції опозиційного „Українського Вісника" в справі національній: вона поставила редакторам російської „Хроніки біжучих подій" домагання — ясно висловитися про майбутнє рішення національного питання на Сході Европи. Видавці „Українського Вісника" обстоюють право України на державну незалежність, і це заявлено теж в спільній програмі демократичного руху народів Прибалтики та України.

В дискусії по доповіді Калнінша промовляв П. Феденко. Він назвав політику русифікації і колонізації, яку провадить Москва, спробою „остаточного рішення національного питання" на Сході Европи. Раніше, — казав він, — в першому 10-літті большевицької диктатури — комуністична пропаґанда засуджувала російський великодержавний шовінізм. Тепер Москва потурає російському шовінізмові і протести неросійських народів називає „буржуазним націоналізмом".

Промовець згадав теж новий натиск Москви на Грузію, що раніше могла успішно оборонятися проти русифікації. Однак московські диктатори накинули теж грузинським комуністам всевладного „другого секретаря" ЦК компартії Грузії, якогось Чуркіна, російської національности: це „око і вухо" Москви в непокірній Грузії.

Доповідь про сучасне положення на Україні мав на конференції Соціялістичної Унії д-р Богдан Феденко. Насамперед промовець згадав про звільнення першого секретаря КПУ Шелеста. Шелест переслідував критиків русифікації, пробував задушити вільну думку оборонців прав українського народу. Щоб залякати критиків режиму диктатури, преса в Україні ширить недотепну вигадку: мовляв, виразники опозиції в Україні мають зв'язки з „імперіялістами" та з „лідерами Пекіну". Шелест твердив у своїх промовах у Львові, мовляв, критики режиму диктатури в Україні діють в союзі „з сіоністами". Богдан Феденко процитував слова із київської „Радянської Ук-

(Закінчення на стор. 5-ій)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У ВІДПОВІДЬ О. Д-РОВІ М. М. СОЛОВІЄВІ

В Америці і Канаді читачі „Свободи" вже мабуть і призабули цілу серію статтей, а краще кажучи, цілу розвідку о. М. М. Соловія, ЧСВВ, поміщену у 15-ох підвалах „Свободи". Але тут, в Европі, щойно тепер ті статті стали відомими, як пошта принесла два оберемки квітневих і травневих чисел „Свободи", а в них з 13 квітня до 3 травня 1972 р. статті о. д-ра М. Соловія під заголовком „На марґінесі брошури про патріярхат".

Тому, що автор кілька разів виразно, а ще більше поміж рядками згадав не дуже то „тихим словом" мою особу, присвячуючи моїм виступам і писанням доволі багато уваги, дозвольте й мені висловитися на сторінках „Свободи", забираючи хоч для часткового спростування „марґінесових" поглядів о. д-ра Соловія про мене, не більше місця від того, що зайняв автор лише у стосунку до моєї особи.

Насамперед, закидує мені о. д-р Соловій, що в одній статті, таки у „Свободі", я зацитував погляди провідного Василіянського члена в Римі, неправильно визначивши його функцію як „консультора Генеральної Капітули". Підмічуючи цю мою помилку (насправді має бути — консультор Генеральної Курії!), о. д-р Соловій взагалі квестіонує саму суть моєї критики так цитованого у моїй статті становища провідного Василіянина, як і політики цього нашого монашого Чину.

На думку о. д-ра М. Соловія ніяк не можна було із того, що було написано в швайцарському тижневику „Ді Вельвохе" (24. XI. 1971), робити таких висновків, як я це вчинив. Для пригадки читачам дозволю собі ще раз зацитувати за „Ді Вельвохе" погляд провідного Василіянина щодо єпископських іменувань у нашій Церкві:

„Перебрання цих справ Верховним Архиєпископом (провід українського обряду у світовому маштабі — В. М.) привело б до подвійної влади. Лише єпископ, призначений Святою Столицею, може мати належну пошану, і саме Церква в діяспорі відказана на Рим, як на свій одинокий оборонний пункт. Лише Державний Секретаріят в стані визначити також політичний профіль кандидата і, якщо це потрібно, взяти до уваги при іменуванні".

Шкода, що о. д-р М. Соловій не спростував самого твердження, і взагалі збув мовчанкою істоту справи, а вчепився невластивого визначення функцій особи, з якою ведено інтерв'ю. Мою дискретність (що я не згадав імени члена Василіянського проводу) автор надужив і поставив під сумнів правдивість інформації такими словами: „Бодай від професорів університету треба сподіватися більше логіки та пошани до правди".

Та коли вже о. д-р М. Соловій „притискає мене до муру" і питає: „Дивно нам, чому проф. В. Маркусь не подає цього ,провідного Василіянина' ", то чуюся приневоленим вволити бажання автора. Ним є консультор Генеральної Курії Чина Св. Василія Великого, о. д-р Михайло Ваврик. Роблю це, щоб усунути всякі підозри, що хтось оперує здогадами та „маніпулює" вістками. Якщо о. д-р М. Соловій буде далі „тиснути до муру" за прізвищами, то я готов подати публічно ще й деякі інші імення, скриті за деякими, таки чорними ділами в нашій невідрадній церковній дійсності.

На іншому місці о. д-р Соловій розправляється з моєю брошурою „Синод і посинодальна дійсність в Українській Католицькій Церкві" (Чикаґо, 1970), мовляв, вона „полемікою почалася, полемікою переповнена і на полеміці кінчається", а „наукових інформацій про Синоди Східніх Церков ніяких не має". Не перечу, що моя брошура полемічна, бо її викликала така наша ситуація, в якій годі не полемізувати. Моя брошура не мала претензій бути науковою, лише актуально - проблематичною, і такою вона є. Проте, не годиться так легко знецінювати чогось, пришиваючи категорично йому ярлик „полемічности". Бо якщо вже мова про полемічність, то 15 статтей о. Соловія в „Свободі" не грішать меншою полемічністю.

І, врешті, удостоївся я згадки у зв'язку з „неправдивими", а то й „брехливими" (сік!) інформаціями міжнародної преси під час і після V Архиєпископського Синоду. У „Церковному Віснику" (Чикаґо, 14. XI. 1971) я писав про те, що присутні в Римі миряни, довідавшися про листа - заборону кард. Жана Війо українським єпископам відбути свій Синод, своєчасно зареаґували, прохаючи Владик не піддатися пресії Ватикану. Це зробили, як відомо, і різні мирянські чинники на місцях, які дослівно засипали телеграмами своїх єпископів (про це в моїй статті тоді не було згадки, але сьогодні вже це загально відомо). Згадав я також, що міжнародна преса, здраматизувавши витворений стан в УКЦеркві, так само посередньо причинилася до того, що єпископи відбули успішно свій Синод.

Отець д-р Соловій з цього приводу накидається на українських мирян і журналістів, присутніх тоді в Римі, нібито це вони дезінформували чужу пресу, подаючи їй неправдиві інформації.

Лишаю на сумлінню автора його закид щодо подавання „брехливих інформацій". Стверджую, що „брехнею" не був ані лист кард. Війо, текст якого чужі журналісти мали на руках (Див. український текст в журналі „За патріярхат", ч. 4, 1971; там також поміщені мирянські документи до Отців Синоду). Брехливим не був і комунікат наших єпископів, що Синод розпочався. Маючи це перед собою, журналісти інтерпретували це, як знали; одні називали це "defiance", інші "challenge", а ще інші, що це "rift" чи щось інше.

А щодо того, що ми, присутні в Римі миряни і журналісти, так би мовити, опанували майже всі пресові аґенції, кореспондентів, в тому й католицьких пресових органів, то справді таки переоцінює о. д-р Соловій на-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Ольга Приходько

З МОРЯ ЖИТЕЙСЬКОГО...

Розповідь з часів старого Поділля

(18)

Пан Броневський звик подорожувати і знав багато всяких аґентів, які винайшли для його родини вигідне приміщення в готелі, що містився найвище в горах.

Спочатку дуже обережно почали призвичаювати дитинку до яскравого сонця в Піренеях та до свіжого повітря, що приносив аромат гірських трав. А як легко і приємно там усім дихалося! Доцент відразу почав робити екскурсії високо в гори. Він зріс у горах, і його вабили гірські хребти — вилізеш на один вершок і бачиш, що над ним височіють інші, ще вищі, вилізеш на той вищий, а там навколо ще вищі . . . Щоб не гаяти часу, брав із собою свою працю і, присівши десь у затишній розщілині, писав і комбінував той матеріял. Повертався веселий, свіжий, обвітрений, засмалений і запевняв, що так добре і продуктивно ніде й ніколи не працював. За деякий час сказав, що буде брати дитину з собою. Батьки жахнулися. Як? На такі кручі з дитиною?.

Але доцент весело сміявся і оповідав, що ще як був малим хлопцем носив із собою на плечах своїх менших братів.

Пан Броневський казав, що треба взяти провідника з осликом, що провідник ліпше орієнтується в місцевості і знає дороги, безпечні для прогулянок. Але доцент ні про що таке не хотів слухати. Ранком наказав пані Амалії зібрати все потрібне для дитини, ув'язав її собі на плечі, показав батькам для заспокоєння, якими міцними гачками підковані його черевики і вирушив. Батьки з острахом дивилися, як він швидко ішов крутою стежкою, як на закруті спинився, помахав капелюхом і зник за скелею.

Очікували з нетерпінням. Доцент казав, що на перший раз буде на горі не більше як годину. Зиґмунд сидів ту годину на веранді, і здалася вона йому дуже довгою, а Стефанія все виходила й виходила назустріч — чи ще не видко . . .

Доцент повернувся точно. Дитина міцно спала і навіть не чула, як Амалія віднесла її до візочка. То солодке гірське повітря сп'яніло її.

З того часу день-у-день доцент брав її в гори і все довше залишався там з нею.

Делікатна пані Стефанія турбувалась: — Як же це так? Пан доцент перетворився в няню. Це ж неможливо. Але доцент казав, що він звик мати діло з малюхами, а ця дитинка така добра, тиха і спокійна, що не заважає йому писати свою працю.

Врешті всі звикли до такого способу життя, і, коли надвечір доцент повертався з дитиною, зустрічали його як члена родини. Дитинка звичайно спала, і Амалія брала її під свою опіку, а доцент, переодягнувшись, поспішав до їдальні, де вже чекали на нього господарі.

В горах, як тільки заходить сонце, зразу холодніє, отже в їдальні палає вогонь у каміні. Всі втрьох сідали коло нього, і починалися дружні розмови. Тим часом подавали смачну вечерю.

Звичайно в домі — всі вставали пізно. Але доцент одного разу зауважив, що було ліпше привчати дитинку вставати рано і лягати раніше, бо в горах ніч наступає скоріше і при цьому температура обнижується, отже для дитини ліпше вже бути в постелі. Отже, все в домі Стефанія зарядила по-новому.

Було ясно, що довгі щоденні прогулянки на гори корисно впливають на дитину. Манюся з кожним днем виглядала все ліпше. Про припадки вже й не згадували. Фізично розвивалась вона майже нормально, але духовний розвиток ішов ніби ще швидше. Яке привабливе, яке чутливе, яке делікатне було це дівчатко! Як міцно хапало своїми пальчиками всяку річ, яка звертала його увагу, особливо як це було щось блискуче чи яскраве! Не було у Манюсі жадних капризів, жадних вимог, без протесту згоджувалась на все, чого від неї бажали. Так ніби сама відчувала, що всі навколо хочуть їй добра. Те мале дівчатко до всіх привітно посміхалось, але найбільшу приязнь виявляло доцентові. Усе простягало до нього рученята, а як тільки почало говорити називало його „мій Гансі".

Міркуючи про це все доцент почав ставитися до деяких речей з іншого погляду. Раніше було йому ясно, що та стара, слаба, ізжита блакитна кров є вислідом деґенерації, отже явищем безумовно неґативним. Тепер, слідкуючи за духовним розвитком дитини, приходив до висновку, що, очевидно, ця блакитна кров знаходиться в зв'язку з іншими органічними функціями — з іншою психікою, з іншим сприйманням світу, з цілком іншим розвитком особистости. А друга думка: Червона кров міцна і здорова — позитивне явище, але з ним в'яжуться примітивніші психічні форми, ближчі до тваринного світу.

Звичайно, думав доцент, це все лише гіпотетична і зовсім туманна річ. Треба багато дослідів і доказів, щоб це довести. Але тим часом це захопило його, і він з особливою увагою спостерігав дальший розвиток Манюсі.

(Далі буде.)

ЗВІДОМЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ

ЗА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ 1972 Р.

З червнем закінчилася наша весняна кампанія, а водночас проминула половина року. Підсумки піврічних змагань, в цім також окремої весняної кампанії, не є такими, якими ми їх плянували й якими ми їх бажали мати. Це говорять числа. Весняна кампанія мала за завдання придбати 2,000 членів, а принесла 1,375, тобто ми виконали свій плян лише на 68%, отже на дещо більше, як дві третини. Дещо краще ми виконали нашу піврічну квоту, бо, здобувши разом 1,876 членів на плянованих 2,600, ми виконали плян на 72%, тобто майже в трьох-четвертинах. Идучи за місяцями, в останнім часі ми значно збільшили нашу „продукцію", бо травень і червень були найуспішнішими місяцями цього року. В січні ми придбали 273 члени, в лютому 228, в березні 346, в квітні 296, в травні 350 і в червні 383. Сподіваємося, що це, хоч і повільне, збільшування наших успіхів, буде продовжуватися й що в липні та серпні, мимо вакаційного часу, воно не припиниться. А з вереснем розпічнеться інтенсивна осіння кампанія, яка напевно заставить до праці навіть ті Відділи, які досі зовсім не працювали, й зміцнить працю, а з нею й успіхи тих Відділів й організаторів, які досі не вспівали виконати своїх завдань.

В червні слід відмітити значне число місячних чемпіонів, яких є 13, з Богданом Дейчаківським з Лорейн на чолі. Йому додержують кроку п-і Марія Малюк з новоствореного Відділу ч. 61 у Висканслн Деллс та Михайло Ґудзоватий, секретар також новопосталого Пластового Відділу ч. 205 в Йонкерс, Н.Й. Найуспішнішими в червні були область Ст. Гавриша, яка придбала в тому місяці 140 членів, та Округа Чикаґа, яка придбала в червні 52 члени. А беручи до уваги піврічні успіхи, треба відмітити таких першунів: між відділовими організаторами Михайла Семкова з Чикаґа (30 членів); між Відділами 340-ий в Нюарку (51 член), секретарем якого є В. Колюбінський, а організатором пастор А. Давидюк; між Округами Клівленд (208 членів), головою якої є д-р Богдан Футей, а обласним організатором Євген Репета; між областями — область Василя Оріховського, яка виконала свою піврічну квоту на 98.5%, отже майже повністю. З особливих успіхів червня слід відмітити постання нового Відділу в Висконсин Деллс, який зорганізував обласний організатор і головний радний Євген Репета.

Після закінчення першої половини року, а далі після двох вакаційних місяців, прийде найважніша частина союзового року — чотиримісячна осіння кампанія. Її пляни вже готуються. Від половини вересня в Округах відбудуться організаційні збори, на яких будуть обговорені пляни праці Округ і всіх їх Відділів. Слід сподіватися, що ні вакаційні липень і серпень, ні осінні чотири місяці не принесуть нам нічого менше, як тільки повний, плянований і сподіваний успіх. А це допоможе нам так само успішно закінчити цей рік й докласти нові здобутки до майже вікової скарбниці Союзу.

ЗДОБУТКИ ЧЕМПІОНІВ ЧЕРВНЯ 1972 р.

233 Б. Дейчаківський 18

25 Квітка Стецюк 10

47 Анна Гарас 10

78 І. Петрунцьо 10

94 Люба Васько 10

106 А. Іванюк 10

305 М. Гентош 10

349 М. Захарко 10

379 М. Семків 10

445 І. Геврик 10

Не прислали знімок:

61 Дарія Малюк 13

205 М. Ґудзоватий 11

505 П. Волощук 10

П.Ч.	Організатор	Відділ	Число членів	Сума забезпеч	
1.	Б. Дейчаківський	233	18	$ 47,500	6 АДД
2.	Дарія Малюк	61	13	26,500	
3.	М. Ґудзоватий	205	11	18,500	2 АДД
4.	Квітка Стецюк	25	10	8,000	
5.	Анна Гарас	47	10	19,500	2 АДД
6.	І. Петрунцьо	78	10	9,000	
7.	Люба Васько	94	10	24,000	3 АДД
8.	А. Іванюк	106	10	16,500	2 АДД
9.	М. Гентош	305	10	9,000	
10.	М. Захарко	349	10	24,000	1 АДД
11.	М. Семків	379	10	8,500	
12.	І. Геврик	445	10	14,000	1 АДД
13.	П. Волощук	505	10	15,000	1 АДД

ЗДОБУТКИ ОРГАНІЗАТОРІВ УНСОЮЗУ ПО ОКРУГАХ У ЧЕРВНІ 1972 р.

Ч. В.	Організатор	Придбано у червні	Сума забезпечення		Разом у 1972 р.
	Округа АЛЕНТАВН				
47.	Анна Гарас	10	$ 19,500	2 АДД	17
48.	С Івасечко	2	2,000		3
137.	М. Колодруб	2	6,000	1 АДД	3
147.	І. Гуцайлюк	1	1,000		10
	Разом	15	$ 28,500	3 АДД	33
	Округа БАЛТІМОР				
55.	А. Ціздин	3	$ 15,000	2 АДД	5
81.	А. Лукіянчук	1	1,000		1
	Разом	4	$ 16,000	2 АДД	6
	Округа БОСТОН				
238	Анна Ремік	2	$ 1000		3
307	Д. Ґалонзка	4	4,000		4
	Разом	6	$ 5,000		7
	Округа БОФФАЛО				
60.	Ева Марціновська	1	$ 1,000		1
127.	Марія Гаравус	3	3,000		13
	Разом	4	$ 4,000		14
	Округа ЧИКАГО				
22.	Олена Олек	1	$ 1,000		17
51.	М. Ольшанський	1	1,000		
	О. Шарун	1	1,000		14
61.	Дарія Малюк (новий Відд.)	13	26,500		
	Є. Репета	5	20,500	4 АДД	18
103.	Є. Репета	1	500		3
106.	Є. Репета	1	5,000	1 АДД	
	П. Турчин	1	4,000		
	А. Іванюк	9	16,500	2 АДД	25
125.	С. Касіян	2	10,000		9
136.	Ф. Семчишин	1	5,000	1 АДД	8
243.	М. Романик	2	3,000		2
259.	Юлія Ґуґлик	2	2,000		11
301.	М. Ткачук	1	1,000		2
379.	М. Семків	10	8,500		30
423.	В. Буртняк	1	5,000	1 АДД	10
	Разом	52	$ 110,500	9 АДД	159
	Округа КЛІВЛЕНД				
233.	Б. Дейчаківський	18	$ 47,500	6 АДД	45
240.	М. Кіґічак	1	3,000		27
251.	Ю. Оришкевич	1	5,000		15
295.	С. Мотрович	1	2,000		23
328.	В. Ковч	1	2,000		2
336.	Г. Кісіль	1	1,000		16
	Разом	23	$ 60,500	6 АДД	128
	Округа ДІТРОЙТ				
20.	Р. Куропась	3	$ 3,000		
	П. Биц	1	2,000		9
94.	Люба Васько	10	24,000	3 АДД	20
146.	Є. Репета	3	15,000	2 АДД	12
175.	І. Смерека	1	1,000		8
341.	В. Гіряк	1	20,000		7
	Разом	19	$ 65,000	5 АДД	56
	Округа ДЖЕРЗІ СИТІ				
25.	Квітка Стецюк	9	$ 8,000		25
	Округа МІННЕАПОЛІС				
385.	Я. Карпяк	2	$ 10,000		4
	Округа НЮАРК				
14	М. Отрок	1	$ 3,000		9
37	Анна Гнатюк	1	1,000		2
133	Я. Леськів	1	5,000	1 АДД	19
142	М. Маркович	3	11,000		9
234	І. Іванік	2	1,000		2
340	пастор А. Давидюк	6	15,000		
	С. Гавриш	6	26,000	5 АДД	
	В. Колюбінський	3	20,000	2 АДД	51
371	Ю. Баранюк	3	7,000	1 АДД	
	Стефанія Стеців	2	2,000		
	Разом	28	$ 91,000	9 АДД	105
	Округа НЮ ГЕЙВЕН				
12	В. Лучкань	2	$ 4,000		2
59	С. Гуменюк	1	2,000		
	М. Галькевич	1	1,000		7
277	Е. Гуменюк	1	1,000		7
350	Т. Фінів	3	3,000		6
370	В. Ґіна	1	1,000		2
	Разом	9	$ 12,000		24
	Округа НЮ ЙОРК				
5	М. Хоманчук	7	$ 5,000		
	М. Оприско	2	3,000		30
8	В. Мандзій	2	4,000		12
16	М. Москаль	2	2,000		4
18	Р. Голіят	1	1,500		1
158	А. Саноцький	2	2,000		2
194	Я. Падох	1	1,000		7
204	В. Палідвор	1	5,000	1 АДД	8
205	М. Ґудзоватий	11	18,500	2 АДД	26
361	Р. Крупка	7	11,000	1 АДД	
	В. Вишиваний	2	1,500		
	С. Літепло	1	1,000		34
457	Надія Литвиненко	2	2,000		10
	Разом	41	$ 57,500	4 АДД	134
	Округа НІЯҐАРА (Канада)				
454.	Є. Омельченко	1	$ 1,000		2
458	Д. Пиш	2	4,000		11
	Разом	3	$ 5,000		13
	Округа ПАСЕЙК				
42	П. Головачук	3	$ 9,000	1 АДД	26
182	А. Гнатюк	1	1,000		1
	Разом	4	$ 10,000	1 АДД	27
	Округа ПЕРТ АМБОЙ				
209	С. Матляґа	1	$ 1,000		6
332	К. Мазепа	2	2,000		2
342	о. П. Мелех	1	1,000		1
434	Олександра Яворська	2	6,000	1 АДД	5
349	М. Захарко	10	24,000	1 АДД	15
372	О. Ярема	2	2,000		7
	Разом	18	$ 36,000	2 АДД	36
	Округа ФІЛЯДЕЛЬФІЯ				
10	К. Хільченковський	3	$ 3,000		3
83	А. Кушнір	3	5,000		
	С. Гавриш	1	1,000		21
128	М. Глова	1	500		2
153	В. Артимишин	1	10,000		4
173	П. Щерба	4	4,000		12
239	М. Ковальчук	2	2,000		2
245	М. Голінко	7	27,000	5 АДД	19
347	Катерина Ґордон	1	1,000		2
375	П. Тарнавський	1	1,000		5
378.	Р. Сапович	5	17,000	3 АДД	5
383	О. Хома	3	4,000		7
397	М. Нич	3	3,000		8
422	Б. Грицишин	1	1,000		6
479	М. Петрів	1	1,000		6
	Разом	37	$ 80,500	8 АДД	
	Округа ПІТСБУРҐ				
63	М. Турко	2	$ 2,000		2
96	Н. Драпала	1	1,000		4
113	П. Ярчак	1	500		4
161	А. Джула	1	1,000		8
276	С. Іваницький	2	2,000		10
	Разом	7	$ 6,500		28
	Округа РОЧЕСТЕР				
217	Т. Кубарич	4	$ 4,000		25
285	А. Скібіцький	3	2,000		7
316	В. Гаврилюк	5	8,500	1 АДД	17
367	В. Попович	3	1,500		18
437	М. Малинівський	8	24,000	4 АДД	8
	Разом	23	$ 40500	5 АДД	75
	Округа ШАМОКИН				
31.	М. Сток	1	$ 1,000		1
78	І. Петрунцьо	9	9,000		11
90	О. Сидор	1	1,000		8
242	О. Чабан	1	1,000		4
305	М. Гентош	9	9,000		16
	Разом	21	$ 21,000		49
	Округа СИРАКЮЗИ - ЮТИКА				
21	В. Галич	1	1,000		3
121	А. Гадз	1	1,000		3
	Разом	2	$ 2,000		6
	Округа ТОРОНТО (Канада)				
402.	Я. Бурій	1	$ 3,000		
	В. Дідюк	7	11,000	1 АДД	23
432	В. Зорич	1	1,000		12
456	Б. Лавринів	2	7,000	1 АДД	8
464	М. Хомин	2	2,000		4
469	К. Чорномаз	2	2,000		4
480.	С. Дідюк	5	13,000	1 АДД	5
	Разом	20	$ 39,000	3 АДД	56
	Округа ТРОЙ				
57	В. Жмудь	3	$ 3,000		9
	Округа ВІЛКС БЕРІ				
236	І. Новак	3	$ 3,000		
	С. Гавриш	1	1,000		5
	Разам	4	$ 4,000		5
	Округа ВІННІПЕҐ (Канада)				
444	Л. Вовк	2	$ 9,000	1 АДД	12
445	І. Геврик	10	14,000	1 АДД	13
502	Д. Марцінюк	3	7,000	1 АДД	3
505	П. Волощук	9	15,000	1 АДД	11
	Разом	24	$ 45,000	4 АДД	39
	Округа ЯНҐСТАВН				
119	Ольга Мамрич	1	$ 1,000		8
230.	П. Ліщак	1	2,000		7
	Разом	2	$ 3,00		15
	НЕОБ'ЄДНАНІ ВІДДІЛИ				
257	П. Сильчак	2	$ 2,000		5
368	В. Подубинський	1	1,000		1
	Разом	3	$ 3,000		6
	Разом всі Округи	383	$ 703,500		

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ ПО ОБЛАСТЯХ У ЧЕРВНІ 1972 р.

П.Ч.	Округа (осідок)	Кількість Відділів	Придбано чл. у червні	Разом у 1972 р.
	ОБЛАСТЬ С. ГАВРИША			
1.	Філядельфія, Па	37	37	166
2,	Нюарк, Н. Дж.	22	28	127
3.	Шамокін, Па	20	21	55
4.	Перт Амбой, Н. Дж	12	18	44
5.	Алентавн, Па.	12	15	41
6.	Джерзі Сиі, Н. Дж.	11	9	40
7.	Балтимор, Мд.	9	4	32
8.	Пассейк, Н. Дж.	6	4	29
9.	ВилкоБери, Па.	9	4	13
10.	Скрентон, Па.	8	—	11
	Разом	146	140	558
	ОБЛАСТЬ Є. РЕПЕТИ			
1.	Клівленд, Огайо	20	23	208
2.	Чикаґо, Ілл.	36	52	206
3.	Дітройт, Миш.	20	19	103
4.	Янґставн, Огайо	9	2	22
	Разом	85	96	539
	ОБЛАСТЬ В. ОРІХОВСЬКОГО			
1.	Ню Йорк, Н. Й.	35	41	194
2.	Рочестер, Н. Й.	8	23	79
3.	Сиракюзи-Ютика, Н. Й.	14	2	62
4.	Трой, Н. Й.	7	3	37
5.	Боффало, Н. Й.	10	4	32
	Разом	74	73	394
	ОБЛАСТЬ В. ДІДЮКА (Канада)			
1.	Торонто, Онт.	24	20	121
2.	Вінніпеґ, Ман.	22	24	41
3.	Ніяґара, Онт 9	9	3	39
4.	Монтреаль, Квібек	9	—	25
	Разом	64	47	226
	ОКРУГИ БЕЗ ОРГАНІЗАТОРІВ			
1.	Пітсбурґ, Па.	19	7	48
2.	Ню Гейвен, Конн.	15	9	46
3.	Бастон, Масс.	5	6	11
4.	Міннеаполіс, Мінн.	7	2	7
5.	Ст. Люїз, Мо.	7	—	6
6.	Вунсакет, Р. Ай.	7	—	4
7.	Лудлов, Масс.	4	—	3
	Разом	64	24	125
	Необ'єднані Відділи	27	3	34

НАЙКРАЩІ ОКРУГИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ЗДОБУЛИ ПО КІНЕЦЬ ЧЕРВНЯ 1972 р. 25 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

П.Ч.	Округа (осідок)	Кількість Відділів	Придбано чл. у червні	Разом у 1972 р.
1.	Клівленд, Огайо	20	23	208
2.	Чикаґо, Ілл.	36	52	206
3.	Ню Йорк, Н. Й.	35	41	194
4.	Філядельфія, Па.	37	37	166
5.	Нюарк, Н. Дж.	22	28	127
6.	Торонто Онт.	24	20	121
7.	Дітройт, Миш.	20	19	103
8.	Рочестер, Н. Й.	8	23	79
9.	Шамокин, Па.	20	21	55
10.	Сиракюзи-Ютика, Н. Й.	14	2	52
11.	Пітсбурґ Па.	19	7	48
12.	Ню Гейвен, Конн.	15	9	46
13.	Перт Амбой, Н. Дж.	12	18	44
14.	Алентавн, Па.	12	15	41
15.	Вінніпеґ, Ман. й Захід	22	24	41
16.	Джерзі Ситі, Н. Дж.	11	9	40
17.	Ніяґара, Онт.	9	3	39
18.	Трой, Н. Й.	7	3	37
19.	Балтимор, МД.	9	4	32
20.	Боффало, Н. Й.	10	4	32
22.	Пасейк, Н. Дж.	6	4	29
22.	Монтреал, Квібек	9	—	25

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ПО КІНЕЦЬ ЧЕРВНЯ 1972 р. ЗДОБУЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

П.Ч.	Число Відділу	Місцевість	кілк. членів
1.	240	Нюарк, Н. Дж	51
2.	233	Лорейн, Огайо	45
3.	361	Ню Йорк, Н. Й	34
4.	5	Асторія, Н. Й	30
4.	379	Чикаґо ,Ілл.	30
6.	240	Клівленд, Огайо	27
7.	42	Пассейк, Н. Дж.	26
7.	205	Йонкерс, Н. Й.	26
9.	25	Джерзі Ситі, Н. Дж.	25
9.	106	Чикаґо, Ілл.	25
11.	217	Рочестер, Н. Й.	24
12.	295	Акрон, Огайо	23
12.	402	Етобікок	23
14.	83	Філядельфія, Па.	21
15.	94	Гамтрамк, Миш.	20
16.	133	Нюарк, Н. Дж.	19
17.	61	Висканслн Деллс, Виск. (новий Від.	18
17.	114	Чикаґо, Ілл.	18
17.	367	Рочестер, Н. Й	18
20.	22	Чикаґо, Ілл.	17
20.	47	Бетлегем, Па.	17
20.	316	Рочестер, Н. Й.	17
23.	305	Магоні Сиі, Па.	16
23.	336	Клівленд. Огайо	16
25.	251	Клівленд, Огайо	15
25.	346	Клівленд, Огайо	15
25.	349	Манвіл, Н. Дж.	15
25.	408	Торонто, Онт.	15
25.	492	Оттава, Онт.	15
30.	51	Чикаґо Ілл.	14
30.	266	Амстердам, Н. Й	14
30.	407	Торонто, Онт.	14
33.	115	Кентон, Огайо	13
33.	127	Боффало, Н. Й.	13
33.	360	Боффало, Н. Й.	13
33.	371	Нюарк, Н. Дж.	13
33.	445	Вінніпеґ, Ман.	13
38.	8	Йонкерс, Н. Й.	12
38.	146	Детройт, Миш.	12
38.	173	Вілмінґтон, Дел.	12
38.	245	Трентон, Н. Дж.	12
38.	432	Торонто, Онт.	12
38.	444	Саскатун, Саск.	12
44.	82	Філядельфія, Па.	11
44.	78	Майнерсвілл, Па.	11
44.	259	Чикаґо, Ілл.	11
44.	271	Елмайра, Н. Й.	11
44.	458	Гамілтон, Онт.	11
44.	505	Канара, Саск.	11
50.	28	Гюстон, Тексас	10
50.	76	Нюарк, Н. Дж.	10
50.	147	Алентавн, Па.	10
50.	221	Чикаґо, Ілл.	10
50.	276	Ембридж, Па.	10
50.	423	Чикаґо, Ілл.	10
56.	457	Ню Йорк, Н. Й.	10

День УНС Клівлендської Округи

Клівленд, Огайо (І.Ф.). — Цьогорічний День Українського Народного Союзу присвячено піонерам-будівничим УНС в нашій Окрузі, і молоді, яка з часом цю працю має перебрати і її продовжувати. Всі працівники поодиноких Відділів Округи УНС, які працюють двадцять і більше літ на різних постах в Управах Відділів, будуть відзначені грамотами подяки. Для молоді приготовляється виграфку понад сотні обезпеченевих грамот, платних щойно по році, тому всі батьки, які мають дітей у віці від півдо п'ятнадцять і пів років повинні скористати з такої нагоди і вже зголосити своїх дітей у секретарів поодиноких Відділів нашої Округи. В дальшій програмі дня заплановано виграфку готівкою 100 і 50 долярів, 1-ий і 2-ий том Української Енциклопедії в англійській мові, українську скатерть на стіл, однорічну передплату журналу „Веселка" і багато інших несподіванок. День УНСоюзу заплановано на неділю, 17 вересня ц.р. на площі церкви св. апп. Петра і Павла при Hoertz Road. Квитки на виграфку вже є в продажі і їх можна набути у секретарів Відділів в ціні 1 дол. за книжечку.

День УНС підготовляє Управа Окружного Комітету Відділів під проводом інж. Івана Фура, який заступає голову д-ра Богдана Футея, що є тепер занятий своїми професійними обов'язками і не має часу більше уваги присвятити цій справі. Для помочі Управі кооптовано по двох членів кожного Відділу (секретаря і предсідника) і назначено спільне засідання-нараду на день 5-го серпня ц.р., год. 6:30 вечером в канцелярії адвокатів Базарко - Футей-Оришкевич, 5691 State Rd., Parma, Ohio..

Управа докладає багато старань, щоб День УНСоюзу випав якнайкраще, щоб члени УНСоюзу і громадянство Округи Клівленду провели його весело і корисно, щоб всі були задоволені і щоб він приніс бажаний моральний успіх та спопуляризував ту велику і корисну громадську працю, яку УНС вже десятки літ виконує для нашого народу.

В програмі Дня передбачається виступ сенатора П. Юзика з Канади, заступника головного предсідника УНСоюзу, якого вже запрошено.

Підготовляться також добірний і смачний буфет-перекуску та різні напитки, як теж цікаві гри і забави.

День УНС викликає велике зацікавлення в нашій Окрузі, маємо вже багато запитів і порад відносно самої програми й організації. Є всі надії, що цей День буде успішним і великою атракцією цьогорічного сезону.

І. Ф.

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ПО КІНЕЦЬ ЧЕРВНЯ 1972 РОКУ ЗДОБУЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

Відділові організатори

П.Ч.	Організатор	Число Відділу	Здобув членів
1.	М. Семків	379	30
2.	М. Хоманчук	5	28
3.	Квітка Стецюк	25	25
3.	П. Головачук	42	25
5.	Т. Кубарич	217	24
6.	М. Кіґічак	240	23
7.	М. Кальба	226	22
8.	С. Мотрович	295	20
9.	Я. Леськів	133	19
10.	В. Попович	367	18
11.	Олена Олек	22	17
11.	Люба Васько	94	17
11.	В. Гавриляк	316	17
14.	Анна Гарас	47	16
14.	М. Гентош	305	16
16.	Ю. Оришкевич	251	15
16.	Р. Чучкевич	346	15
16.	М. Захарко	349	15
19.	М. Голінко	245	14
20.	Дарія Малюк	61 (новий Від.)	13
20.	П. Бабич	115	13
20.	Г. Кисіль	336	13
20.	І. Гаврилюк	360	13
20.	І. Геврик	445	13
25.	П. Щерба	173	12
25.	пастор А. Давилюк	340	12
25.	В. Зорич	432	12
25.	Л. Вовк	444	12
29.	М. Хомин	32	11
29.	І. Петрунцьо	78	11
29.	Марія Гаравус	127	11
29.	М. Ґудзоватий	205	11
29.	Юлія Ґуґлик	259	11
29.	В. Труфин	268	11
29.	Д. Пиш	458	11
29.	П. Волощук	505	11
37.	М. Ольшанський	51	10
37.	Т. Шпікула	221	10
37.	С. Іваницький	276	10
37.	В. Колюбінський	340	10
37.	В. Вишиваний	361	10
37.	В. Шарап	407	10
43.	В. Буртняк	423	10
	Обласні і постійні організатори		
1.	В. Дідюк	408	60
2.	С. Гавриш	83	53
3.	В. Дейчаківський	233	43
4.	Є. Репета	292	32
5.	В. Оріховський	353	24
6.	М. Ткачук	114	23
7.	Р. Крупка	361	21
8.	А. Іванюк	106	19

Ярослав Падох
гол. секретар

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ В АВСТРІЇ

Прогулянка. — у суботу 8 квітня організаційний референт братства Михайло Остапчук зорганізував прогулянку до місцевости Родавн у „Вінервальді" віденські ліси). Окрім молоді та їхніх батьків були також старші гормадяни разом з парохом Такі прогулянки закріплюють співжиття і порозуміння між молоддю і старшими. Всі грали футбол, гру мусіли перервати з огляду на дощ. Прогулянка закінчилась типічним віденським „Гойріґен" в місцевості Родавн.

Панахиди. — 13-го травня відбулися панахиди за полеглих українських вояків під Фельдбахом (Стирія). Їх відслужили о. канцлер Дмитришин з Мюнхену і віденський парох о. д-р Дзерович.

Марійський Концерт. — На закінчення травнивих Марійських Молебнів відбувся 31 травня „Марійський концерт" у церкві св. ВМ. Варвари у Відні у виконанні церковного хору під проводом проф. А. Гнатишина. Пісні всієї програми були в честь Пречистої Діви, а між піснями вплетено й декламації. Почався концерт могутньою композицією А. Гнатишина „Возвеличення Пречистої Богородиці", сольову частину виконав Борис Ямінський. Відспівали також кондак 6-го гласу галицького розспіву „Заступнице Християн", на тлі якого диригент дописав альтове сольо, що його виконала Любка Гнатишин. Хор ще відспівав три чисто хорові композиції Дмитра Бортнянського „Під Твою милість", „Достойно єсть" і пісню на честь Богородиці — „Богородице до Тебе нині прибігаєм". Піснею „Тобі побідоносній Владичиці" А. Річицького закінчено першу частину. По короткій перерві відспівав чоловічий хор догмат другого гласу. А зараз за тим цілий хор, жінки у вишиваних сорочках, став перед іконостасом і продовжив програму піснею „Ангел вопіяше" А. Макарова, яку почало жіноче тріо Сільвія Отмар-Штайн, Любка Гнатишин і Галина Жупник. Пізніше публіка почула „Страдальна мати", в обрібці Гнатишина; сольову частину виконала Любка Гнатишин. Відтак відспівано пісню про „Почаївську Богоматір"; із сольо Віктора Савки. Неначе могутнім гимном „Богородице Діво", однією з найкращих церковних композицій Андрія Гнатишина, з сольо Сільвії Отмар-Штайн, закінчено концерт. Музичні твори переплітали рецитації взяті з „Антології Української Марійської Поезії" оо. Василіян, відповідні до змісту пісень, які відчитали Маруся Квіт, Ірина Мудрецька і Генріх Штайнґаґен. Хоча концерт відбувся у будень церква була заповнена так українською, як і австрійською публікою.

Телевізія. — 1-го червня перша програма австрійського телебачення ОРФ повторяла фільм з 1965 р., який віддзеркалює часи розпаду австро-угорської монархії при кінці першої світової війни — „Радецкімарш". У цьому фільмі почули ми українські пісні у викоонанні чоловічого хору під управою проф. А. Гнатишина. Наших співаків побачили ми на телевізії в ролях австрійських вояків.

Радіо. — Перед кількома роками австрійське державне радіо ОРФ впровадило в програму кожну неділю т. зв. „Екуменічні Богослуження", під час яких проповідують священики різних християнських віровизнань. 11 червня виголосив проповідь від української католицької церкви, в рамках тієї радіопередачі, о. д-р Дзерович.

Проща. — 11-го червня українське католицьке братство разом з парохією зорганізувало прощу до відпустового місця Марія Шуць, у горах Семмерінґу (Альпи). Урочисту Службу Божу, в тій базиліці перед чудотворною іконою, відправив о. д-р Дзерович, а діяконував, перебуваючи в той час в Австрії, о. д-р Баран, професор вінніпеґського університету. Співав повний хор церкви св. Варвари у Відні зі солістами під проводом проф. А. Гнатишина. Після обіду, у малій місцевості Раттен, автобус з прочанами рушив до славного австрійського монастиря Форав (Стирія). Цей монастир і церква збудовані у бароккoвому стилі, там відправлено молебень до Пресвятої Богородиці.

Ювілей. — З нагоди 70-річчя пароха нашої сусідської церкви оо. Домініканів запрошено наш хор до участі в латинській Службі Божій, під час якої відспівано українські літургічні пісні.

Парохіяльна шкілка. — 24 червня відбулося закінчення курсів парохіяльної шкілки, на якому зібралися учні, батьки й учителі. У цьому році вчили: курс для старших — проф. В. Колотило, для молодших — Ірина Мудрецька, спів - проф. А. Гнатишин, танці — Михайло Остапчук, релігію і обряд — о. д-р Дзерович. Шкільний референт братства Борис Ямінський підкреслив значення української культури в рамцях европейських культур і заохотив до більшої участи в курсах та серйознішого трактування вивчення рідної мови. Учні читали й деклямували твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Уляни Кравченко та інші і співали й грали народні пісні.

Служба Божа в Корнойбурґу. — У цю саму суботу ввечері, на запрошення пароха церкви св. Авґустина в Корнойбурґу (Нижня Австрія) виїхали парох і хор св. Варвари і при знаменитій акустиці відправлено Службу Божу. При цій нагоді о. д-р Дзерович у проповіді пояснив німецькою мовою, між іншим, наш літургічний обряд. Місцева газета „Вісті з Корнойбурґу" помістила фотографії хору св. Варвари і статтю про його діяльність. У черговому числі ця газета висловилась в імені численно зібраних вірних похвально про український хоровий спів і містичність нашого обряду.

Прийняття хору. — По останній передвакаційній пробі хору св. Варвари 30 червня відбулося в домівці братства традиційне прийняття. Отець д-р Дзерович подякував диригентові проф. Гнатишинові й всім членам хору за їхню ревну і щиру працю для нашої церкви і культури. Голова братства і хору Юрій Плешкевич, що по довгій недузі знов взяв участь у громадському житті, підкреслив велике значення цього хору для нашої спільноти в Австрії. Пані хору приготовили закуску і при чарці доброго австрійського вина пройшов цей хоровородинний вечір. Закінчив його, уже відомий фільмовий аматор Ігор Гнатишин, який висвітлив два найновіші фільми із життя української громади Відня.

Академія. — Хор церкви св. Варвари виступив на святочній академії спортового чеського товариства „Сокіл", яка відбулася 1 липня у віденській „Штадтгаллі". Хор під проводом проф. А. Гнатишина виконав дві чеські і три українські пісні. Сольові партії відспівали Сільвія Отмар-Штайн і Любка Гнатишин.

Борис Ямінський

Загальні збори Товариства Прихильників УНР у Філядельфії та вибір кандидатів до громадського сектору УНРади

Т-во Прихильників Української Народної Республіки у Філядельфії відбуло 30-го квітня 1972 р. в домі СУА звичайні загальні збори. Зборами проводив інж. П. Лимаренко, а секретарював поет Вол. Біляїв. Після відкриття вшановано двох померлих членів Т-ва, кол. голову бл. п. Павла Гальченка та члена бл. п. М. Джіваґо. Після прочитання та прийняття протоколу минулорічних зборів приступлено до звітів. За всіх уступаючих членів Управи звітував голова, подавши, що в минулому році відбулося 8 засідань Управи, розіслано 78 листів, а отримано 43. Крім цього протягом року розсилано членам Т-ва повідомлення про різні імпрези та доповіді, а теж в справах імпрез, подано платні оголошення до „Свободи" та через радіопередачу ім Блавацького у Філядельфії. Т-во Прихильників УНР у Філядельфії м. р. мало 109 членів, які реґулярно вплачували членські вкладки та національний даток „22-го січня" на цілі ДЦ УНР, а інші платили нереґулярно різні суми.

У м. р. вшановано Головного Отамана Симона Петлюру в 45-ту річницю його трагічної смерти. 14 травня 1971 р. поет Вол. Біляїв виголосив доповідь на тему „По лінії яких реалітетів". 21 липня 1971 члени Т-ва взяли участь у похоронах бл. п. дружини кол. президента УНР Марії Лівицької в Бавнд Бруку. 14 жовтня члени Т-ва взяли участь на традиційному вже пікнігу-з'їзді Т-тв Прихильників УНР східньої Америки в Українському Селі, коло Бавнд Бруку. 21-го жовтня відзначено 50-ліття трагедії під Базаром. 27 листопада 1971 з великим успіхом відбулася зустріч президента УНР в екзилі М. Лівицького з українським громадянством міста Філядельфії в присутності 126-ох осіб. 26 березня 2972 р. відбулося вшанування дев'ятьох сеньйорів Товариства Прихильників УНР у Філядельфії, яким сповнилося 70 - 75 та 80 років життя. 21 квітня 1972 р. в приміщенні СУА поет В. Біляїв виголосив доповідь на тему „Російський імперіялізм у середній Азії.

У звіті подано про співпрацю Т-ва Прихильників УНР з Центральним Комітетом-вшанування пам'яти Симона Петлюри в ЗСА з осідком у Ню Йорку, з Бібліотекою ім. С. Петлюри в Парижі, з Т-вом Сприяння УНР в Англії, з 44-им Відділом СУА у Філядельфії, з Т-вом Прихильників УНР у Міннеаполісі, парафією св. Покрови у Філядельфії, Філією ОДУМ у Філядельфії, Відділом УККА та комбатантськими організаціями у Філядельфії. Далі з ОДВУ, УРДП, УНДС і УНДО у Філядельфії. Пресовий референт Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії ред. Микола Вайда подав дописи про діяльність Т-ва, в часописах: „Мета" (2), „Свобода" (3), „Народна Воля" (1), „Америка" (1) і „Новий Шлях" (4). Зі звіту касира Т-ва Федора Корсуна стало відомим, що Т-во Прихильників УНР у Філядельфії через Головну Управу Товариств Прихильників УНР в Ню Йорку вислало на потреби Державного Центру УНР у Мюнхені (Німеччина) суму 3,469 дол., включно з більшими жертвами деяких членів. Крім цього переслано збірку 69.00 дол. для Бібл. С. Петлюри в Парижі.

Після дискусії над звітами вибрано Управу Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії: інж Павло Лимаренко — голова, письменник Зосим Дончук — заступник голови, поет Володимир Біляїв — секретар, Федір Корсун — скарбник, ред. Микола Вайда — прес. референт, інж. Є. Корсун — організ. референт, члени Управи: Микола Алексевич, Матвій Суржко і Микола Ящук. Контрольна комісія: інженери Максим Бондаренко, Ілля Журжа і Микола Химич.

Голова закрив загальні збори і проголосив вибір кандидатів до Громадського Сектору УНРади. Інформацію в справі виборів кандидатів до Громадського Сектору УНРади подав Зосим Дончук, якому ставлено додаткові питання, що доказувало зацікавлення майбутнім виборним Громадським Сектором УНРади, який безпеечно дасть велику підтримку для УНРади та внесе нову силу і авторитет для Державного Центру УНР в екзилі. На основі реґуляміну виборів до Громадського Сектору УНРади, — участь у виборах можуть брати лише ті члени Т-ва Прихильників УНР, та платники Національного Датку, які за місяць перед виборами викажуться незалеглими за останні три роки.

Для виборів до Громадського Сектору УНРади кандидовано членів Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії (за азб. порядком):

Микола Химич: 61 років; народився на Донеччині; одружений; фах: інженер-металург; член УНДС; громадська діяльність: член Т-ва Прих. УНР і Українського Літературно - Мистецького Клюбу; автор статтей і доповідей.

Зосим Дончук: 69 років; народився на Київщині; одружений, фах: економіст-пляновик, член УНДС, громадська діяльність: письменник, член україн. Мист. Клюбу, перший організатор Т-ва Прих. УНР. в ЗСА.

Федір Корсун: 70 років, народився на Харківщині, одружений, фах: бухгалтер, безпартійний, довголітній заслужений (26 р.) фінансовий референт Т-ва Прих. УНР у Філядельфії.

Семен Чалишев: 75 років, народився на Слобожанщині, одружений, фах: агроном-організатор, громадська діяльність: найкращий збірщик на храм св. Симона і Бібліотеку ім Симона Петлюри в Парижі.

Іван Збанко: 50 років, народився на Дніпропетровщині, одружений, фах: військовик, член УРДП, громадський діяч.

Михайло Вайда: 61 років, народився на Карпат. Україні, одружений, фах: учитель - редактор, член ОДВУ, кол. ред. „Америка", автор брошур та статтей, довголітній прес.-референт Т-ва Прих. УНР у Філядельфії.

Матвій Суржко: 71 років, народився на Київщині, одружений, фах: голяр, член УНДС, відданий жертводавець, активний член комбатантських організацій.

Цей виказ кандидатів до Громадського Сектору УНРади з Філядельфії зі списком платників Національного датку „22-го січня" на цілі ДЦ УНР за 1969, 1970 і 1971 рр. переслано Головній Виборчій Комісії для виборів членів УНРади від Громадського Сектору на ЗСА з осідком в Ню Йорку, яка втягне поданих до списку кандидатів в ЗСА для голосування по всіх т-вах Прихильників УНР в ЗСА. Для ЗСА установлено 6-ох членів Громадського Сектору УНРади, куди увійдуть ті, які у висліді голосування дістануть найбільше голосів.

Микола Вайда
Пресовий референт

ЗСА і СССР обміняються ліками, що поборюють пістряка

Вашинґтон. — Американський секретар здоров'я, освіти й добродійности Елліот Ричардсон і дорадник президента Ніксона у справах здоров'я д-р Роджерс О. Еґеберґ виявили на спільній пресовій конференції, що ЗСА і СССР, у виконанні порозуміння, підписаного у Москві 24 травня ц. р., обміняються стосованими у тих країнах експериментально ліками проти деяких видів пістряка (рака). За тим порозумінням у Москві про американсько - совєтську співпрацю в ділянці медицини, першенство віддано недугам пістряка і серця та справі очищування природи. Совєтський міністер для справ здоров'я д-р Борис Петровський прибув до Америки у товариотві кількох своїх співробітників для переговорення з американськими чинниками у цих справах. З американського боку сказано, що треба буде якого пів року, щоб перекласти й перестудіювати кількасот сторінок московських документів, які стосуються дотичних совєтських ліків, і поки ті совєтські ліки можуть знайти апробату американської державної Адміністрації для харчів і ліків та Крайового Інституту Пістряка. Науковий директор хемотерапії у тому державному Інституті з'ясовував на окремій пресовій конференції дотичні совєтські ліки та висловив думку, що щойно в першій половині наступного року в одному з американських шпиталів будуть випробовувати на дуже обмеженому числі хворих лікувальну вартість тих совєтських виназодів.

Нова професійна сила

Чикаґо знане, як місто медицини. Тут — головний осідок Американської Медичної Асоціяції, а теж сім медичних шкіл, які щороку випускають близько сімсот нових лікарів. Коли інші етнічні групи, а зокрема жиди, були широко заступлені в тих школах то нажаль мало з-посеред українців студіювали медицину. Вправді значне число українських лікарів поселилось тут після другої світової війни, але вони відходять, а на їхнє місце потрібно нових сил.

д-р Христина Пундій

Тому з радістю приявні брали участь у ґрадуаційній церемонії, яка відбулася в Оркестра Гол у Чикаґо 8-го червня ц. р., де близько 90 ґрадуантів одержали дипломи закінчення лікарських студій. Між ними була теж одинока українка Христина Пундій, яка теж одержала диплом доктора медицини.

Д-р Христина Пундій народилася в Реґенсбурґу, Німеччина. Дитиною переїхала вона з батьками до ЗСА, де після короткого побуту в Вільментику, Конн. постійно замешкала в Чикаґо. Тут вона закінчила українську католицьку школу св. о. Николая та середню школу Джозефінок. У той сам час вона учащала до Школи Українознавства, закінчивши її матурою. Відтак — вступила на Іллинойський університет на передмедичні студії, закінчивши їх ступенем Б.А. Ідучи слідами свого батька, в 1968 році вона вступила на студії в Медичній Школі Чикаґо, яку тепер покінчила та одержала звання доктора медицини. 1-го липня ц. р. д-р Христина Пундій починає свою шпитальну практику в Еванстонськім шпиталі.

Д-р Христина Пундій є дочкою д-ра Павла та Дарії Пундій. Її обидва брати теж студіюють медицину. З дому її батьків вона винесла національне та релігійне виховання. Вона ввесь час брала участь в українському житті. Д-р Христина Пундій була активною пластункою, членом молодечих організацій та студентських організацій, а зокрема активно працювала в медичній громаді при Українському Лікарському Т-ві, відділ Іллиной, де — тепер виконує функцію секретаря. Іллинойська Студентська Медична Громада є найбільш активна серед подібних організацій ЗСА та старається заохочувати нашу молодь до студій, а теж об'єднувати молодих медиків та берегти їх перед денаціоналізацією.

Після ґрадуаційних церемоній відбулось прийняття в ресторані з участю батьків та дідів ґрадуантки, а теж її хресних батьків та найближчих приятелів. Присутні складали ґратуляції та признання батькам про яких ґрадуантка висказалася: „Я щаслива, бо маю найкращих батьків у світі".

д-р Григорій Щербанюк

Інтерв'ю з інж. В. Колодчином на телевізії

Інтерву відбулося в неділю, 2 липня 1972 р. від години 10.15 до 10.30 перед полуднем на 2-му каналі телевізійної сітки Сі Бі Ес в Детройті. Цю найближчу дату до „Дня Незалежности" визначено тому, щоб підкреслити боротьбу українців за повну незалежність Української Держави.

Інтерв'ю переведено на програмі „Лет'с сі", спонзорованій Радою Церков в Детройті, під керівництвом д-ра Люїса Ґерґарда. У телевізійній програмі „Ті Ві Гайд", яку розсилається льокальним телевізійним станціям з Реднор в Пенсилвенії, надруковано: „Василь Колодчин, є Ганґеріян фрідом файтер". Виходить, що якомусь нашому ворогові залежало на цьому, щоб слово українець не дісталося на екран телевізії, яка, крім радія і преси, є найважливішим засобом масової інформації. Якже розчарувалися місцеві мадяри, коли замість їхнього „борця за волю" побачили на екрані українця, який добре презентувався і говорив бездоганною англійською мовою.

В інтерв'ю інж. Василь Колодчин, в приступний спосіб, пов'язав своє особисте переживання під час другої світової війни, будучи тоді молодим хлопцем, з українськими політичними аспіраціями і громадськими справами. Розказав про невпинну боротьбу українського народу за державну незалежність, зокрема про боротьбу УПА під проводом ген. Т. Чупринки в 1942 - 1952 рр. Говорив про сучасний стан в Україні під московським комуністичним режимом, про переслідування Церкви, арешти молодих українських інтелектуалістів, які домагаються для українського народу прав, ґарантованих совєтською конституцією, про таємні суди і русифікацію майже всіх ділянок українського життя.

Перейшов він і на місцеві справи, заявивши, що в метрополітальному Детройті живе приблизно сто тисяч українців, зорганізованих в понад сто громадських, релігійних і політичних організаціях. Об'єднаним фронтом вони влаштували в Детройті, в неділю дня 7 травня ц. р. протестаційну маніфестацію проти московського комуністичного терору в Україні й стараються всякими іншими способами облегшити незавидну долю братів і сестер в Україні.

Порівняв історію боротьби українського народу з боротьбою американського народу за повну незалежність і висказав побажання, щоб український нарід добився такої свободи і добробуту, яким користуємося ми в ЗСА. Інтерв'ю відбулося з рамени Метрополітального Відділу УККА в Детройті.

Інж. Василь Колодчин відомий зі своєї суспільної праці на терені Детройту. Через дві каденції був головою Відділу УККА, тепер є його заступником голови, є головою Відділу Т-ва „Самопоміч", головою Українського Американського Осередку, заступником голови Культурно-Громадського Клюбу і останньо заступником Українського Фестивального Комітету. Як пластовий сеньйор працює теж у місцевій Пластовій Станиці.

Поза заробітковою працею майже ввесь час він присвячує організаційним справам. Є ельоквентний, послідовний і вміло знаходить собі шлях, де можна прислужитися українській справі, доказ цього — це його поява на телевізії, де переводиться інтерв'ю з політиками, професорами, мистцями й іншими визначними особами.

Під тим оглядом повинні наслідувати його суспільні діячі в інших скупченнях нашого поселення. Треба тільки підшукати людину, яка має вплив на телевізійній станції і з її допомогою поширювати правду про Україну.

Ф. Ліпецький

ІТАЛІЯ БУЛА знову без газет в минулу неділю, бо видавці стримались з випуском недільного числа у зв'язку з затяжною суперечкою з друкарями щодо коштів понеділкового числа: друкарські робітники вимагали потрійної винагороди за свою недільну працю, тому видавці взагалі виреклися видавати на понеділок газети, а коли друкарі застрайкували, то не видано й недільного числа.

На пластовій оселі „Вовча Тропа"

В днях 15 і 16 липня ц.р. на пластовій оселі „Вовча Тропа" біля Іст Четгему, Н.Й., відбулись „Дні Пластуна-Пластунки", на які прибули голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. П. Дорожинський, крайова командантка пластунок пл. сен. Слава Рубель, крайовий командант пластунів пл. сен. В. Свинтух та інші члени КПС. Це були дні відвідин таборів батьками, які прибули численно, щоб переконатись, що їхні діти живі й здорові. А дітей тих на Оселі було в той час понад 380. Відкриття „Днів Пластуна-Пластунки" відбулось в суботу вранці дефілядою перед пластовим проводом. Опісля був показовий впоряд юнацтва та ритмічна руханка новацтва. Після дозвілля відбулись новацький вогник та юнацька ватра. В неділю після Служб Божих, які відправив для католиків о. Ю. Менцінський, а для православних о. І. Куліш, відбулись спортові гри, купання в басейні тощо.

В четвер 20 липня пластунів відвідала група таборовиків із оселі ОДУМ-у, яка прибула автобусом під провоком свого команданта Олексія Шевченка та його заступниці Тамари Погуляй. Одумівці приїхали в своїх гарних одностроях із синіми краватками, в числі 60 осіб, і для багатьох пластунів це була перша нагода запізнатися з цією українською молодечою організацією. Гості відвідали табори юначок і юнаків, купались, змагались у копаному м'ячі та відбиванці. На прощання подарували пластунам свій Альманах-Збірник, в якому підписались усі учасники табору ОДУМ-у.

В суботу 22-го липня закінчилась перша тура таборів на оселі. Таборів було шість, в тому два, хоч невеликі чисельно, зате важливі, а це: табір розвідувачок „Іскра Прометея" під проводом ст. пл. Люби Мазяр, та піонірський табір під проводом ст. пл. Юрія Сливоцького. В часі свого перебування піоніри збудували з пригодами величезну в'їздову браму (до ями на стовп впав тхір, тягарове авто завалило бічну вежу брами...), яка буде вітали пластунів, прибулих на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч.

Цього дня розпочалась друга тура таборів, які очолюють: юначок — ст. пл. Оксана Процик, новачок — ст. пл. Ярка Коморовська, юнаків — ст. пл. Юрій Стахів, новаків — ст. пл. Ігор Савчук. Разом на другій турі таборує біля 180 пластунів і пластунок.

На Оселі йде підготова до Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі, яка відбудеться в днях від 19-го до 26-го серпня ц.р. Приїжджають голова Організаційної Комісії ЮМПЗ пл. сен. Зенон Корчинський, голова Оселі пл. сен. Ярослав Бойдуник, відповідальний за технічну підготову Оселі, пл. сен. Юрій Ференцевич, ватажок Бурлаків та пл. сен. Ігор Король, командант ЮМПЗ, члени Мистецької Комісії, які приготовляють виставу експонатів, „Бурлаки", які приготовляють маццти, „Калиняки" та інша пластова братія. Д-р О. Волянський плянує якнайкраще влаштувати амбуляторію та шпиталик...

Місцева преса (Гадсону, Олбані, Четгему) зацікавлена і вже присилає своїх репортерів на оглядини місця, де, за словами тубільців, „тільки вітер і вовки завивають", а замість того знаходять сотні дітвори й молоді, яка метушиться, як в муравлищі — то до басейну, то до кухні, то на мандрівку.

Варто пригадати всім, що Пластові Станиці дістали вже списки всіх довколишніх готелів і мотелів (а їх тут небагато) і треба негайно замовляти собі в них нічліги (тим, які не будуть таборувати у власних шатрах). На Оселі нічлігів не буде.

Л.

Появилося чергове число „Назарету"

На днях появилося чергове число екуменічно-місійного квартальника „Назарет", що є єдиним того роду українським журналом у вільному світі. Його головним завданням є поширювати серед нашої української спільноти екуменічно-місійного духа, який, за твердженням учительського уряду Церкви, є конечний для духового росту кожної релігійної спільноти. В цьому 5-ому числі знаходимо статті таких авторів: о. А. Пекар, ЧСВВ, „Єдність Церкви і екуменічний рух"; Лев В. Мидловський, „Патріотизм і універсалізм"; Сестра Єроніма, ЧСВВ, „Чи Назарет є відповіддю?" (англійською мовою); Катерина де Гюк Доґерті, „Інтерв'ю у Львові" (анг. мовою); Євген Дачишин, „Християнська революція"; Теофіль М. Зорич, „Слава Вам!"; о. Ярослав Свищук, „Божий люд у поході століть"; о. Методій Ничка, ЧСВВ, „Повнота християнського життя — це відповідь на покликання".

Останнє число „Назарету" має гарне мистецьке оформлення, з кольоровою обкладинкою, що зображає церкву Блаженств в Капернаумі, на тому місці, де Христос часто навчав і де виголосив Свою нагірну проповідь, яка стала основною програмою Його науки.

Журнал „Назарет" є органом Екуменічного Центру ім. св. Атанасія Великого в Чикаґо, Ілл. Адреса редакції та адміністрації: "Nazareth", 2208 West Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622.

На території ЗСА буде 10 „джунґлів"

Не звірі в клітках, а люди в клітках будуть оглядати звірів без кліток. За таким новим принципом компанія „Варнер Бpадерс" хоче розбудувати зоологічні парки в десяти пунктах у ЗСА.

Найперший вибір впав на північну частину стейту Ню Джерзі, поблизу містечка Мілфорд. Названа компанія придбала там 1 000 акрів землі, насадили рослини, які в більшості ростуть у джунґлях, привезли туди диких тварин, огородили зоопарк великим муром. Щоб натрапити в Ню Джерзьку „Африку", треба буде платити, але потрапити туди дійсно варто: відвідувачів пересадять із їх автомобіля в заґратований міцний авто-панцерник, з якого вони будуть оглядати жителів джунґлів, як кажеться, у їхній природній красі. До того парку вже привезли 38 левів, 16 тигрів, багато африканських мавп, цілий табун американських буйволів, будуть там ще й слони та різні інші звірі, включно з верблюдами. Деякі з них будуть непомітно для ока відгороджені замаскованими загорожами в кущах, бо інакше вони могли б поїсти одні других... Цікавий сам принцип: не звірі в клітках, а — люди, звірі ж гулятимуть собі на вольній волі.

Компанія „Варнер Брадерс Джонґл Габітатс" незабаром відкриє для відвідувачів свій особливий зоологічний парк поблизу Мілфорду, Н. Дж., а в 1973 році запланувала відкрити другі такі „джунґлі" поблизу Сан Франсіско.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЩОДЕННИК „НЮ ЙОРК ТАЙМС" твердить у своїй редакційній статті в числі з 1 серпня ц. р., що резиґнація губернатора Воллеса з кандидування на Президента від Американської Партії, відбулася правдоподібно — за здогадом деяких політичних обсерваторів — у висліді порозуміння між през. Ніксоном і Воллесом і що вона допоможе видатно Ніксонові під час виборів, з'єднавши йому голоси демократичних консервативних виборців, що їх репрезентує Воллес.

АМЕРИКАНСЬКА МОРСЬКА ФЛЬОТА Й ЛЕТУНСТВО БЕРУТЬ активну участь у рятуванні цивільного населення на Філіпінах серед тамошньої катастрофи повені. Безперервні зливні дощі у липні ц. р. сполучені з морськими штормами спричинили повені, в яких згинуло понад 300 осіб. Американські літаки евакуювали сотні мешканців з залитих водою околиць.

Союзівка відзначає 70-річчя Е. Козака

Едвард Козак-Еко

Союзівка, Кергонксон. — В неділю, 13-го серпня ц.р., о год. 8-ій вечора, відбудеться на цій вакаційній оселі УНСоюзу Літературно-Мистецький Вечір для вшанування визначного мистцямаляра і карикатуриста Едварда Козака-Ека з нагоди його 70-річчя. У програмі Вечора, крім самого ювілята, що виступить в особі „Гриця Зозулі", візьмуть участь: мистець Яків Гніздовський та письменники-гумористи Іван Керницький-Ікер і Микола Понеділок, при співучасті Ансамблю Працівників Союзівки. Музичне оформлення імпрези Оксани Борбич і Володимира Добущака. Того самого дня, о год. 1-ій. з полудня відкривається в концертовій залі „Веселки" виставка картин Едварда, Юрія і Яреми Козаків.

500 000 РОБІТНИКІВ СТАЛЕВОЇ ІНДУСТРІЇ одержали з днем 1 серпня дальшу підвишку їхніх заробітних платень і компенсацій, признану їм для другого року обов'язуючого тепер контракту. Робітники одержать тепер 12.5 % додатково до одержуваної ними пересічно заробітної платні в сумі 5.07 долярів за годину.

В ІЗРАЇЛІ РОЗПОЧАВСЯ процес перед тричленним військовим трибуналом проти двох молодих арабок, які брали активну участь у схопленні американського пасажирського літака подорозі з Брюсселю до Тель Авіву, при чому схоплювачі зажадали були в заміну за звільнення пасажирів і літака — звільнення з ізраїльських в'язниць 800 арабських партизанів. Ізраїльські вояки вбили тоді двох арабських схоплювачів. Одна ізраїльська дівчина, поранена у стрілянині, померла від ран. Дві арабки, 21-річна і 18-річна, оповіли трибуналові сумну історію свого життя від раннього дитинства і не заперечували своєї участи у тому терористичному акті, але виправдувались своєю повною залежністю від арабської партизанської організації.

НА МІЖНАРОДНИХ СОЦІЯЛІСТИЧНИХ КОНФЕРЕНЦІЯХ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

раїни" 30 вересня 1971 року:

«Ватажок так званої „української соціялістичної партії" (малі букви!) Феденко сів навіть за один стіл наради Соціялістичного Інтернаціоналу разом із „соціялісткою" Голдою Меїр».

Богдан Феденко ствердив, що проти диктованої з Москви пропаганди антисемітизму виступили діячі опозиції на Україні. Приміром, Іван Дзюба, видатний літературний критик і політичний письменник, у промові над Бабиним Яром біля Києва, де відбулися масові розстріли жидівської людности німецькими нацистами 1941 р., сказав, що ворожа сила пробує сіяти ненависть і роздор між народами в Україні, щоб над ними панувати.

Б. Феденко, аналізуючи слова критиків терористичного режиму в Україні, ствердив, що вони вимагають для українського народу забезпечення його політичних і національних прав, записаних у конституції СССР та Української ССР. За оборону „радянської законности" цих людей високого культурного рівня і морально бездоганних машина терору тяжко карає. Промовець відкинув обвинувачення урядової пропаганди, мовляв, критики диктатури в Україні „ворожі до соціялізму". На ці закиди, — казав Богдан Феденко, — дали ясну відповідь такі визначні критики диктатури та її злочинів, як Вячеслав Чорновіл, Іван Дзюба та інші. Промовець прочитав слова Чорновола в цій справі: „Я завжди додержувався принципів соціялізму". Але до цього Чорновіл додав, що він не уявляє собі соціялізму „без демократичної свободи, без якнайширшого політичного та економічного самоврядування". Ці ідеї диктаторський режим в Україні, — казав Б. Феденко, — уважає за найбільш небезпечні для себе. Ці ідеї показали свою силу в Чехо-Словаччині 1968 року. Тому Брежнєв послав військо в цю країну, щоб задушити рух до демократичного соціялізму. На Україні ці ідеї демократичного соціялізму, — зазначив промовець, — Москва пробує викоренити новими жорстокими репресіями проти людей, що домагаються пошанування законів, які видала сама диктаторська партія.

29 червня відбула свої наради Студійна Група для проблем европейських країн, що перебувають під комуністичним режимом. Крім делегатів 10 соціялістичних партій, приналежних до Соціялістичної Унії, в нарадах взяли участь голова Соціялістичного Інтернаціоналу Піттерман і секретар Австрійської Соціялістичної Партії для міжнародних справ — Чернець. Темою дискусії була аналіза подій в СССР. Промовляли Піттерман, Чернець, Калнінш і в дискусії мав слово проф. Панас Феденко. В нараді згадано литовських патріотів (Каланта і др.), що самоспаленням протестували проти поневолення свого народу російською владою. Панас Феденко пригадав, що такі трагічні протести траплялися теж в Україні, але самогубство — це не рятунок для поневоленої нації.

Калнінш позитивно оцінив опозиційні рухи в СССР і протести проти колонізації та русифікації і зауважив, що в пресі російської еміграції ця ганебна політика Москви замовчується.

Проф. Феденко висловив задоволення з того, що раніше суцільний комуністичний рух у світі розпався на незгідні і ворожі між собою течії: для Москви тепер комуністичний Китай — це „ворог число 1", а не Америка. Москва не може створити свій комуністичний Інтернаціонал і мусить заздрити, що партії демократичного соціялізму мають свою міжнародну організацію, — закінчив своє слово український делегат на Студійній Групі.

Про здогадну вірність самих російських громадян СССР „державі робітників і селян" на Студійній Групі був переказаний анекдот, що прийшов із Москви: Громадянин жидівської національности приходить до міністерства і просить видати йому паспорт на виїзд до Ізраїля. — „Власне, я не хочу виїздити з СССР, хочу жити тут, де народився", — каже він у міністерстві. Здивований службовець гримає на такого дивного кандидата на еміграцію: „Нащо ви нам голову морочите, коли не збираєтесь еміґрувати?" „Бачите, — відповідає той, — моя жінка росіянка, мої сини й доньки уважають себе за росіян, зяті мої і невістки російської національности, я тільки в родині жид. Але всі вони хочуть еміґрувати до Ізраїля..."

Viator

У ВІДПОВІДЬ О. Д-РОВІ М. М. СОЛОВІЄВІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ші можливості і здібності, а недоцінює фаховости й відповідальности сучасних журналістів. Я про це більше писав у статті „Рим Року Божого 1971-го", поміщеній в третьому випуску „Церковного Календаря - Альманаху" на 1972 р. (Видавництво Братства Св. Андрея Первозванного в Чикаго). Там я між іншим писав і це повторюю сьогодні на марґінесі обвинувачень мирян о. д-ром Соловієм:

„Автор цих рядків може в сумлінні ствердити, що чужомовні кореспонденти в Римі, якщо йдеться про факти, робили свої власні висновки об'єктивно і незалежно, а події реферували так, щоб їм другого дня не треба було висилати до редакцій спростування. Це, звичайно, не змінює справи, що насвітлювання деяких справ чи оформлювання заголовків кореспондентами або самими редакціями могло бути перебільшене".

Дозвольте під кінець висловити жаль, що о. д-р М. Соловій, замість рецензії на цікаву і цінну брошуру о. В. Поспішіла і д-ра Гр. Лужницького (The Quest for a Ukrainian Catholic Patriarchate) розправився на сторінках „Свободи" з усіми немилими йому установами, групами й особами, починаючи від окремих мирян і мирянських організацій, і кінчаючи на Блаженнішому Верховному Архиєпископові.

Ця „розправа" відбулася під претекстом фаховости, компетентности, наукового знання церковної проблематики, що автор приписує собі, а заперечує усім своїм опонентам. Дослівно 15 разів є згадка, що про справи Церкви мусять говорити фахівці, історики, теологи, каноністи, а всі ті, які говорили інакше, як о. Соловій, цього не мають. До них також пришито цілий ряд образливих епітетів... Стверджую із жалем після прочитання два рази брошури о. Поспішіла і д-ра Лужницького та основного „перестудіювання" нібито рецензії о. Соловія, що обом цим авторам брошури зроблено велику кривду. Ряд їхніх суттєвих поглядів цілком промовчано (а вони вдаряли і по позиціях о. д-ра Соловія!), а інші зінтерпретовано для злободенних і полемічних цілей. В такій ситуації брошура "The Quest for an Ukrainian Catholic Patriarchate" заслуговує на об'єктивніше і більш поважне обговорення.

Василь Маркусь

Рим, 10 липня 1972 р.

ПОНАД ТИБРОМ МАНДРУЮЧИ І РОЗДУМУЮЧИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

більшу шансу дістати кару смерти чим білі; що в разі помилки правосуддя немає можливости направити кривду; що кара смерти, згідно з теперішнім панівним правопочуттям американської суспільности є „карою жорстокою та незвичайною". Судові не прийшлось інтерпретувати Конституції, шукаючи інтенції її творців, бо відомо, що за їх часів і ще яких півтора сотні літ пізніше, кару смерти стосували в цій країні широко. Суттєве питання було, чи сучасна суспільність в своїй більшості вважає кару смерти жорстокою та незвичайною.

Отже, докладно беручи, Найвищий Суд не інтерпретував букви закону, але оцінював сучасний морально-етичний стандарт американської суспільности. В тому слаба сторінка рішення Найвищого Суду, яке він прийняв більшістю одного голосу (п'ять проти чотирьох) 29-го червня 1972 р. Очевидно, в арґументах окремих суддів були й інші твердження, про дискримінацію, про заперечення людськости в калькульованому леґальному вбивстві, про непозбувальне право на життя, про неефективність тієї кари як відстрашуючого засобу і т. п. Але основним і суттєвим було ствердження, що „відкинення кари смерти сучасною суспільністю є справді тотальне".

І ось питання: чи мають судді Найвищого Суду, ці „дев'ять старих людей" — як їх називають — право і фактичні підстави оцінювати погляди суспільности? Адже, за Конституцією і згідно з репрезентативною демократичною системою це завдання мають члени Конґресу, яким суспільність дає свій мандат що два чи що шість літ з довір'ям, що вони розуміють, знають і справді репрезентують її погляди. Судді Найвищого Суду іменує Президент на все життя, вони не полягають на апробаті народу, вони не звітують йому, не відповідають (у нових виборах) перед ним. Вони не йдуть в терен, не мають зв'язку з народом, не дістають тисячів листів, в яких висловлені погляди суспільности. Цих п'ять людей, що голосували й переголосували рішення Найвищого Суду, а радше, той один, що перехилив вагу, справді ледве чи може репрезентувати сентимент більшости американської суспільности. Якщо є такий сентимент проти кари смерти, то як легко, просто і з силою народного вислову можна перевести діло в Конґресі. На розправі перед Найвищим Судом адвокати покликались на факт, що в усьому світі, держава за державою, відхиляє кару смерти. І вони дістали відповідь: так, але в кожному випадку, це законодавча влада, а не суд відхиляє цю кару, бо вона, а не суд репрезентує суспільну думку. Треба думати, що суспільство взагалі, а американське зокрема, прихиляється до думки, що кара смерти, це жорстока кара, негідна людини. Але цей погляд повинен бути перевірений і висловлений устами представників цього суспільства, а не накинений судом.

юст.

ЛИСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ ДЛЯ ПОТЕРПІЛИХ ВІД ПОВЕНІ

Відд. 362 УНС і Укр. Клюб у Брістол, Па.	$125.00	К. Датків	25.00
Відд. 372 УНС	100.00	А. Кудницький	20.00
Й. Лисогір	100.00	Т. Галета	20.00
І. Адамчук	100.00	П. Постолюк	20.00
Архип. Марко Гундяк	57.00	І. Ілляшенко	20.00
В. Сохан	50.00	Окр. Комітет УНС Філядельфії	15.00
Я. Падох	50.00	Є. Омельський	10.80
У. Дячук	50.00	В. Гіна	10.10
А. Драган	50.00	83 Відд. УНС	10.00
Н. і Р. Мандрусяки	50.00	375 Відд. УНС	10.00
С. Жипула	50.00	В. Стрихар	10.00
М. Душник	25.00	С. Ровдич	10.00
С. Гавриш	25.00	С. Стрілецький	10.00
В. Юзьвак	25.00	В. Запаранюк	10.00
Твин Вей Виледж, Інк.	25.00	М. Полегон	10.00
Відд. 74 УНС	25.00	М. Дребич	10.00
А. Галайдіда	25.00	К. Мельник	8.20
О. Михайленко	25.00	М. Залецький	7.40
А. Вовк	25.00	Є. Добровський	5.60
В. Воднарський	25.00	М. Модрейко	5.50
М. Ценко	25.00	Ю. Бережницький	5.40
Р. Іваницький	25.00	Ф. Петрик	5.00
П. Дагода	25.00	Д. Пенцак	5.00
М. Мельникович	25.00	Й. Осередчук	5.00
Окр. Комітет УНС Перт Амбой	25.00	П. Ярема	5.00
Відд. 363 УНС	25.00	С. Маркевич	4.30
І. Телюк	25.00	А. Липхан	3.00
П. Гозей	25.00	Г. Гіна	2.00
			$1,490.10

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ Є ТЕПЕР вже тільки 46.000 американських вояків. До 1 вересня має залишитись в ньому 39.000. Однак коло 100.000 летунів, моряків і морської піхоти є на військових кораблях на поблизьких водах і на базах в Таї та на Гуамі.

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 1-го серпня 1972 р., ненадійно,
упокоївся в Бозі
наш Найдорожчий СИН, БРАТ і ШВАГЕР

бл. п.

ТАРАС ПРОКОПІВ

на 21-му році життя, член СУМА в Нюарку, працівник забезпеченевої компанії в Нюарку.

ПАНАХИДА відправиться в п'ятницю, 4-го серпня 1972 р. о год. 8:30 веч. в похоронному заведенні Литвина, 801 Springfield Avenue, Ірвінґтон, Н. Дж.

ПОХОРОН — в суботу, 5-го серпня 1972 р. о год. 8:30 рано з того ж заведення до церкви св. І. Хрестителя, а опісля на цвинтар Hollywood в Union, N.J.

В глибокому смутку:

МАРІЯ і ТЕОДОЗІЙ — батьки
ОЛЬГА — сестра
МИРОН з дружиною РОЗМАРІ — брат
МИХАЙЛО — брат
та близька і дальша Рідня

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що по короткій недузі дня 31-го липня 1972 року
відійшов у Вічність

сл. п.

ЛЕОНТІЙ СЕРАФИН

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в середу, 2-го серпня 1972 р. о 9:00 год. рано з церкви Непорочного Зачаття в Дітройті, Міш.

У глибокому горю прибиті:

БОГДАН — син
СТЕФАНІЯ — дочка з мужем і дітьми
ОЛЕКСАНДЕР — син з дружиною і дітьми
Сестра і дальша Рідня на еміґрації та в Україні

ПОДЯКА

Не маючи змоги особисто подякувати всім, складаємо ось тут нашу подяку Президентові УНР в екзилі М. Лівицькому, Голові ВО С. Довгалеві і Членові ВО Т. Леонтієві, Організаціям, Друзям, Приятелям і Знайомим за співчуття з приводу смерти нашого Чоловіка і Батька

бл. п.

ІВАНА ФЕДОРОВИЧА РОЗГОНА

Особлива подяка належиться Високопреосвященнішому Митрополитові Мстиславу за відслуження Заупокійної Літургії, о. митр. прот. М. Литваківському з диригентом І. Т. Китастим і хором за Парастаси та Чин Похорону, а др. Б. Ткачукові, др. Р. Барановському, І. Замші та П. Самойлову за прощальні слова.

Дружина ЄВГЕНІЯ,
сини ВАСИЛЬ і ЮРІЙ з Родинами

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями та Знайомими, що дня 2-го серпня 1972 р. о год. 5-ій ранку,
по короткій недузі, відійшов у Вічність
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СИН і ШВАҐЕР

МИХАЙЛО ЛЕБЕДЬ

народжений 27-го вересня 1921 року на Волині.

Горем прибита Родина:

СОФІЯ — дружина
МОТРЯ — донька
ОРЕСТ — син
Мати, Брат та Сестра в Україні
Родина в Америці: АНДРІЮКИ, ГУНЧАКИ, ПАСЛАВСЬКІ, МЕЛЬНИКИ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J. в четвер, 3-го серпня та в п'ятницю, 4-го серпня 1972 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 5-го серпня 1972 року о год. 11-ій ранку в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Урочисте посвячення новонабутого маєтку в Бавнд Бруку

(КОМУНІКАТ)

Як офіційно повідомляють із Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА, справа придбання суміжного з церковним центром у Бавнд Бруку маєтку набула широкої популярности і зрозуміння серед української православної людности не тільки в ЗСА, а й у всьому світі, яка щедро відзначалася своїми пожертвами, що становлять дотепер понад 600 тисяч. Це дало можливість Консисторії в рахунок всієї вартости маєтку в один мільйон 575 тисяч долярів сплатити 800 тисяч і перебрати право володіння купленим маєтком.

Рішенням Консисторії ухвалено призначити неділю, 24 вересня ц. р. для Урочистого Посвячення новонабутого маєтку, що його довершить Митрополит Мстислав з участю Архиєпископа Марка, Духовенства і громади вірних.

Для організації і переведення урочистостей посвячення покликано спеціяльний Комітет у складі: Архиєпископ Марко — почесний голова, Протопресвітер С. Біляк — діючий голова, Прот. И. Крета — заступник голови, прот. П. Мелех — секретар і протопресвітер Форостій Т., Диякон М. Петляк, Проф. В. Завітневич, В. Несенюк, Я. Земляченко і Л. Шевченко — члени Комітету.

Порядок урочистостей посвячення і програму Діловий Комітет буде подавати до відома вірних окремо.

Протопрес. А. Селепина
Голова Консисторії

Тиждень Поневолених Націй у Бостоні

Бостон, Месс. — (оц) — Тиждень Поневолених Націй відзначено тут в суботу 15-го липня моторкадою та маніфестацією. В полудневі години 43 авт. прибрані американським, українським, литовським, лотиським і естонським прапорами та відповідними написами, переїхали головними вулицями центру Бостону, привернувши увагу соток суботніх покупців. Написи на автах пригадували глядачам про арешти українських діячів та боротьбу в Україні, Литві, Латвії та Естонії й інших поневолених Москвою країнах.

Маніфестація

Понад 200 осіб, витримавши 90 ступенів горячі, зібралися в Бостон Паблік Гарден, щоб підкреслити свою солідарність з боротьбою поневолених народів і принципами закону про Тиждень Поневолених Націй.

Маніфестацію розпочав глибоко змістовною молитвою о. прот. Мирон Пахолок, парох української православної церкви св. Андрія. Коротке вступне слово про ціль Тижня і наші завдання сказав Орест Щудлюк, голова ділового комітету, який проводив програмою маніфестації. Проклямацію губернатора Сарджента прочитав Александер Чаплік, представник литовців.

Головним промовцем був Джон Мовклій, член Міської Ради Бостону. Він пригадав присутнім, що всі народи мають право рішати самі свою долю, і коли таке право відбирається одному народові, то всі народи терплять. Юріс Раудсепс, представник латишів, говорив про найновіші прояви опору в Україні, Литві, Естонії і Латвії. Маніфестацію закінчено співом американського національного гимну.

По закінченні маніфестації О. Щудлюк і Юріс Раудсепс дали інтерв'ю кореспондентові газети „Бостон Глоуб", яка помістила обширний допис про маніфестацію і ціль Тижня Поневолених Націй в недільному виданні. Також телевізійний канал ч. 7 подав повідомлення про маніфестацію, пропустивши, одначе, згадку про українців.

Спільні заходи

Відзначення ТПН зорганізував, з ініціятиви Відділу УККА, окремий комітет, до якого входили представники від українців, литовців, латишів й естонців. Представниками Відділу УККА були інж. Конрад Гусак, голова Відділу, Іван Волощук, заступник голови і Орест Щудлюк, референт зовнішніх зв'язків. Технічне оформлення для української групи приготовили Михайло Носаль і Володимир Гончар, обидва члени Осередку СУМА.

До преси, телевізії і радіо в Бостоні та стейті вислано відповідні пресові повідомлення, копії проклямацій губернатора та брошуру д-ра Лева Добрянського, президента УККА: „Чи ви знаєте поневолені народи", яку видала Централя УККА передруком з Конгресового Рекорду. Брошуру також вислано до всіх газет в Ню Гемпшірі, Мейні та Ровд Айленді.

Згадку про Тиждень Поневолених Націй помістили „Бостон Глоуб", „Бостон Геральд - Едвертайзер", „Вест Роксбурі Транскріпт" і „Парквей (Рослиндейл) Транскріпт".

Недоліком маніфестації була мала участь українців, на яких найбільше розраховувано.

МекКормик про Тиждень Поневолених Націй

Особливо прихильного листа прислав Джон В. МекКормик, кол. конгресмен з Массачусетс і спікер Палати Репрезентантів, який не міг взяти участи у маніфестації. Він писав: „Я є особливо гордий з того, що я вніс в Палаті Репрезентантів резолюцію про ТПН і яка була одногосно прийнята в 1959 році. Я гратулюю вам за те, що ви продовжуєте робити дальші заходи для свободи мільйонів поневолених у Совєтському Союзі".

Концерт Люби Жук в Бофало

Українське Студентське Товариство при Нюйоркському Університеті в Бофало влаштувало в днях від 15-го до 22-го квітня ц. р. Фестиваль Українського Мистецтва і Культури у приміщеннях цього ж університету.

Однією з головних імпрез цього Фестивалю був дуже успішний концерт піяністки Люби Жук з Монтреалю, яка виконала твори виключно українських композиторів — Лисенка, Барвінського, Нижанківського, Якименка, Верикіївського, Фоменка, Кос-Анатольського, Грудина і Скорика. В цікаво підібраній програмі піяністка представила питомі прикмети і різнородні аспекти української фортепіянової музики і численна публіка незвичайно тепло сприймала виконання кожного твору. На надаток Люба Жук заграла композицію недавно померлого Василя Безкоровайного, який впродовж довгих років жив у Бофало.

В цьому самому концерті виступив також танцювальний ансамбль зі Сент Кетеринс. Під час цього тижня відбувалися різні імпрези: наукові доповіді, панельні дискусії, мистецькі і книжкові виставки, висвітлювання фільмів, практичні покази (воркшопс) українського народного мистецтва, а на закінчення успішного Фестивалю влаштовано бенкет і баль.

ДОПОВІДЬ Д-РА В. ЖИЛИ ПРО КАССАНДРУ

Заходами Наукового Товариства ім. Шевченка, Осередок на Західну Канаду, 16 липня ц.р. відбулася в Едмонтоні доповідь д-ра Володимира Жили, професора Тексаського університету в Лабоку, на тему „Образ Кассандри у творчості Лесі Українки". На тлі історії образу Кассандри, що його використовували античні й західно-европейські письменники, д-р Жила змалював український варіянт — так, як він поданий українською поетесою, сторічний ювілей якої широко відзначали минулого року. На сесії НТШ, якою керував теперішній голова Осередку д-р Я. Славутич, було присутніх коло 50 осіб. Варто згадати, що едмонтонський гурток „Книголюбів" масово прийшов на цю доповідь. Керує гуртком п-і д-р М. Кейван.

СПОРТ

120 учасників відбуває спортову школу УСТ „Чорноморська Січ"

Здоров'я і сила, краса гармонійно розвинутого людського тіла, гарна координація рухів і витривалість — хіба не до цього повинен прагнути кожний юнак і дівчина, вся українська молодь в Америці?

Фізична сила і загартування необхідні людям не лише зайнятим фізичною працею, але і тим, які працюють інтелектуально: науковим дослідникам, лікарській практиці, справі виховання дітей і юнацтва — взагалі всім людям. Фізичне удосконалення, розвиток фізичних сил і вмілостей — одне з найважливіших завдань виховання гармонійно розвинутої людини. Розв'язання цього питання доступне всім людям незалежно від їх природних і фізичних даних, а шлях для його розв'язання — фізична культура і спорт. І недаремно УСТ „Чорноморська Січ" надає такого великого значення їх розвиткові. Живучи поза межами України, ми мусимо дивитися на те, як мета всіх наших змагань, а зокрема у спортовій ділянці. Тому, якщо мова про українські спортові Товариства то вони повинні бути насичені в першу чергу українським змістом, а не тільки формою. Це не пуста фраза що український спорт має повинен служити життєвим інтересам нашої національної спільноти. Ось чому УСТ „Чорноморська Січ" зорганізувало три роки тому свою Спортову Школу, яку постійно розбудовує і поширює УСТ „Ч. Січ" вперто, послідовно та завзято здійснює погляд, що наш спорт повинен і мусить працювати для добра і слави української імени у вільному світі.

Цим словом закінчилося у суботу 22 липня врочисте відкриття Спортової Школи „Чорноморської Січі", що відбувається на оселі „Верховина" в Глен Спей, Н. И. Церемонію відкриття, в яко му взяло участь ок. 300 осіб: укчасників, батьків, інструкторів і почесних гостей, започаткував голова УСТ „Ч. Січ" М. Стебельський привітом і вступним словом після якого з короткими і речевими промовами виступали: Є. Чижович. директор Школи, А. Батюк, голова УРС від Управи оселі і Ляриса Сигіда, яка відчитала від Управи Школи подане від Управи Школи подане вірги слово.

До цьогорічної Школи, що відбувається на протязі 3-х тижнів прибуло усіх 120 учасників, юначок і юнаків у віці 11-18 років життя Ок. 50 із згаданого числа становить актив „Ч. Січі", решта молодь з різних стейтів ЗСА, з яких найчисленніші групи є з міст Чикаго, Іллиной і Йонкерс, Н. Й. Двох учасників й один інструктор футболу прибули аж з далекого стейту Алябами. Учасники Школи розміщені в 4 приміщеннях, що мають такі назви: „Київ", „Львів", „Полтава", „Хуст". Керівником Школи в 1-му тижні був Іван Ориняк, в ІІ-му О. Твардовський, а в ІІІ-му буде голова Т-ва М. Стебельський. Директором Школи є Євген Чижович, якому підлягають такі інструктори: інж. Б. Гайдучок — керівник відбиванки волейбол, Орест Федаш — відбиванка, Ляриса Сигіда — відбиванка, Зенон Стахів — відбиванка і легка атлетика, Мирон Дахнівський — футбол, Богдан Хамуляк — футбол, д-р Остап Стромецький — футбол, Вол. Ткач — футбол, Вол. Леонів — футбол і Орест Ткач — футбол, Андрій Слиж — плавання, Борис Кучинський — теніс, Олег Колодій — легка Атлетика. Головним опікуном є В. Матияш, якому підлягають опікуни груп: Л. Сигіда, О. Колодій, Л. Олесницька, Люба Корінець, М. Корень, Т. Щур, В. Бакун і Ю. Кобзяр. Обов'язки медичної сестри виконує Галина Матияш.

О. Твардовський

НАСТІЛЬНИЙ ТЕНІС

Черговий турнір настільного тенісу, на Сході, відбувся 2-го липня на оселі „Верховина", Ню Йорк, як частина спортового фестивалю „Чорноморської Січі" з Ньюарку, Н. Дж. З огляду на численну участь, гра була за системою „мінус два" (грач відпадає після двох програних). Вислід турніру: 1. Юрій Храневич, Ньюарк, Н. Дж.; 2. Ігор Замятий, Річмонд Гілл, Ювінс, Н. Й.; 3. Ярослав Міщенко, Мідлбург, Вермонт.

Наступний турнір плянується на осінь. Про дальші інформації буде подано, або їх можна одержати від ланкового —

„Каталог українських канадійських мистців"

Недавно кілька студентів—Доріо Лусич, член екзекутиви Української Канадійської Мистецької Ради, Аналі Шварц та Зоряна Гриценко — почали працювати над складанням „Каталогу Українських Канадійських Мистців". Каталог включатиме інформації про події, які відбулися під час Українсько-Канадійського Фестивалю Мистецтва в Тандер Бей влітку 1971 р. та список імен мистців, письменників, музик, фільмових продуцентів канадійських українців, включаючи і тих, що не брали участи в фестивалі минулого року.

Ми звертаємося до Вас осіб і з проханням допомогти нам у цьому нашому проєкті. Ми бажаємо зібрати якнайповніший список імен людей, що працюють у якій небудь галузі мистецтва у Вашій околиці. Просимо Вас вислати нам імена цих людей з їхньою адресою та телефоном.

Плянуємо почати друкування цього каталогу в половині вересня 1972 р., тому ми були б Вам вдячні за пересилку цих імен якнайскорше, щоб вчасно звернутися до цих людей за біографічними даними.

Ласкаво допоможіть нам у цьому нашому проєкті й щире Вам спасибі за Ваш труд.

Писати на адресу:
Ukrainian Canadian Arts Council, U. M. S. U. Centre, Room 102 S. Universiti of Manitoba, Winnipeg. R3T 2N2.

Зоряна Гриценко,
Доріо Лусич

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ІЛІНСЬКА, членка УНСоюзу Відд. ч. 125 Т-ва Богородиці в Чікаго, померла 11 травня 1972 р. на 80 му році життя. Покійна народилася в Полтаві, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1951 році. Полишила в смутку мужа Миколу Ілінського, дочку Наталку з мужем Александром Когутом, внуків Ірину і Юрія. Похорон відбувся 13 травня 1972 на цвинтарі Елмвуд в Чікаго.
Вічна їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН КЕРШНЬОВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 19 Т-ва Д. Галичина в Ню Йорку, помер 18-го травня 1972 р. на 64-му році життя. Покійний народився в Бучачі, Західна Україна. Став членом УНСоюзу в 1952 році. Полишив в смутку дочку Ванду, зятя інж. Володимира Слижа, внуків: Марка, Адріянна і Юрія, та ближчу й дальшу родину в ЗСА й Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Гате ґф Гевен в Гавтгорн, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Голіят, секр. Відд.

ІВАН КІСЬ, член УНСоюзу Відд. ч. 375 Т-ва Д. Вітовського в Філедельфії, помер 18 травня 1972 р на 78-му році життя. Покійний народився в Комарно, Україна. Став членом УНСоюзу в 1935 році. Полишив в смутку синів—Олександер, Теодор, дочок — Катерину і Марію. Похорон відбувся 24-го травня 1972 на цвинтарі св. Марії, МТG-у Ко., Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

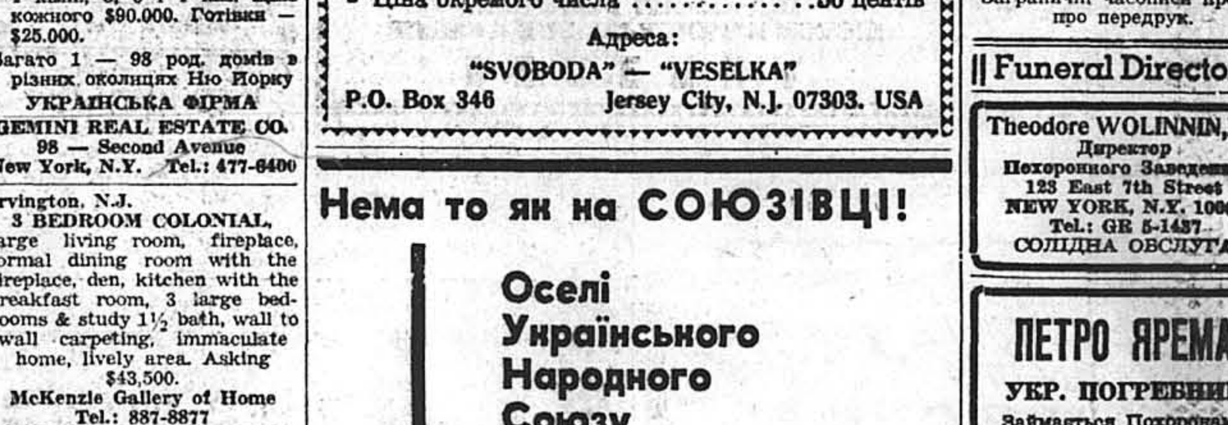
НЕДІЛЯ, 6-го СЕРПНЯ 1972 р.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ 39 Відд. о год. 3-ій по пол. у відділовому бюрі УНДому. Збирання чл. вкладок: суботи 7 до 10 год. веч., неділі 12 до 3-ія год. по полудні. Проситься вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. — Управа.

Розшуки

Мама **ЄВДОКІЯ КРАВЧУК** шукає сина **ДМИТРА КРАВЧУКА** із с. Клесова, Волинь, родж. 1922 р., працював у Німеччині, останньо в Bergen-Belsen, Англійська зона. Вістку слати сестрі:
Maria Prokocka Demczyszyn
2427 — 16th St. N.E.
Canton, Ohio 44705
Заграничні часописи прошу про передрук.

ТАРЗАН, Ч. 6788. Очікують приїзду вождя Улі

Пане! Гелікоптер сотника Чуло вистартував з країни Буля з головним вождем Улі і десятьма меншими вождями. Він передає через радіо, що прибуде сюди перед заходом сонця!

Добрі вістки, Джоею! Скажи пану кухареві Томасові, щоб приготовив на найщиній вечір найкращий пир!

Ото ж — коли вождь Улі допоможе створити федерацію, з п'ятьма сусідніми племенами, то будемо мати зв'язок сильної й розумної унії згідної з моєю мрією про об'єднані племена!